

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE STALEN KAMER

15 cent.

Daar liepen de twee Indiërs met hun aap.

No. 1320.

NIEUWE SERIE

DE STALEN KAMER

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HENDERSON BELEEFTE EEN AVONTUUR.

Op een fraaien morgen in het laatst van October, ging het tamelijk druk toe in de villa van lord William Aberdeen in de Cromwell-street.

De oude trouwe bediende van zijne lordschap, Gaston, liep ijverig heen en weer, zoo snel zijn stramme beenen het hem veroorloofden, terwijl de chauffeur Henderson met koffers en valiezen sjouwde en dan weer beladen met jachtgeweren en weitasschen de trappen op en af liep.

De heer des huizes trad met zijn intimus, Charles Brand, in de prachtige bibliotheekzaal, die op het groote park uitzag, hetwelk zich achter de villa over een groote oppervlakte uitstrekte.

— Ben je tevreden met de uitnoodiging van Graaf Buttingham, Charles? vroeg hij.

— Zeker ben ik dat! antwoordde deze, terwijl hij zijn vriend met zijn groote blauwe oogen vroolijk aankeek. Je weet wel, dat ik zeer veel van jagen houd en het jachtveld van den graaf in de Midland is beroemd om zijn schoonheid, zoowel als om zijn grooten rijkdom aan wild. En jij zelf? Ben jij niet blij, dat je eens uit Londen kunt gaan?

Lord Aberdeen keek peinzend door het raam naar de groote zware iepen, die reeds in hun bruinen herfstbos prijken en streek zich langzaam met de blanke, witte hand over het witte hooge voorhoofd.

— Ik geloof dat een weinig afleiding mij

wel goed zal doen, mompelde hij. Ik zal eens niet John Raffles behoeven te zijn, de man, die door de politie van Engeland en het Continent zoo gretig wordt gezocht, maar mij als een gewoon mensch aan de genoegens van het jachtvermaak overgeven. Ik zal kunnen omgaan met menschen, die in beschaving mijns gelijken zijn en eens niet de lucht van misdaad en zonde inademen. O, hoe verlang ik soms naar een reine lucht, naar een onbedorven omgeving, naar de stilte van het woud, en het geklater van een woesten bergstroom.

De Groote Onbekende — want hij was het inderdaad — liep langzaam naar zijn vriend toe en legde hem de hand op den schouder.

— Dit leven weegt mij somtijds wel zwaar, Charles! zeide hij op doffen toon.

— Maar werp het dan van je af! riep de jonge man uit, terwijl hij zijn vriend een blik van innige genegenheid toewierp.

— Dat kan ik niet meer! Daartoe is het te laat! Ik zou mij trouwens niet meer kunnen voegen in het gareel van het alledaagsche leven! Ik moet gevaar loopen, ik moet steeds in spanning zijn, ik kan geen rust dulden en het leven, zooals dat door mijn meeste adellijke landgenooten geleid wordt, zou mij binnen een week ondragelijk zijn geworden. Neen, ik geloof toch dat het goed is, zooals het is! Ik heb dit leven zelve verkozen — zoo moet het blijven, totdat het noodlot zelf er een einde aan maakt!

Zuchtend ging hij weder naar het raam toe

en wierp een blik op het schoone park, dat thans overstraald was door het goud van een warme October-zon.

Er werd op de deur geklopt.

— Binnen! riep Charles.

Gaston trad het vertrek binnen.

— Henderson wacht uw bevelen, Mylord! zeide hij met z'n zachte stem.

— Laat hem dan hier komen, Gaston! zeide Raffles op vriendelijken toon.

De oude man verwijderde zich en even later trad Henderson binnen.

Zijn reusachtige gestalte was in een groene keurige chauffeurslivrei gestoken.

Hij kwam eenige stappen nader en zeide eenvoudig:

— Ik ben gereed, Mylord!

— Zijn de koffers ingeladen?

— Ja, Mylord!

— Welnu, dan kun je vertrekken, James. Zoals ik je gezegd heb, kunnen wij beiden pas morgenochtend vertrekken.

— Waar moet ik u wachten, Mylord?

— Je kunt je intrek nemen in „De witte Zwaan” in Queensborough. Vandaar kun je ons dan morgen naar het kasteel van graaf Buttingham rijden.

— En wie zorgt voor uw paarden, Mylord?

— Dat zal de pikeur wel doen. Er is reeds een wagon voor besteld.

— Dan heb ik niets anders te doen dan te vertrekken, Mylord!

— Tot morgen, James!

— Tot morgen, Mylord!

De chauffeur maakte een buiging voor de beide mannen en verliet het vertrek.

Raffles en Charles begaven zich naar den grooten ontvangsalon, die voor aan het huis gelegen was en zagen, voor het venster staande, hoe Henderson door den voortuin liep, het groote hek opende en achter het stuurwiel van een zeer groote, groen gelakte auto plaats nam, waarin twee koffers en eenige valiezen waren geladen.

Even later reed de zware wagon weg, terwijl de motor vroolijk knetterde.

Het was toen elf uur.

De beide vrienden gingen weer naar de bibliotheek en waren spoedig in hun arbeid verdiept, die bestond in het doorlezen van een aantal bladen.

Raffles streepte sommige artikelen met een dik blauw potlood aan, waarop Charles ze uitknipte, in een zwaar boek opplakte en den titel en het onderwerp in een register noteerde.

Van tijd tot tijd mompelde Raffles eenige onverstaanbare woorden in zichzelf, en dat was het eenige wat de stilte in het vertrek verbrak.

Een artikel in de „Times” scheen zijn aandacht te trekken.

Hij las het van begin tot het eind door en vouwde toen het blad met een peinzend gelaat samen.

— Er schijnt in Duitschland weer iets te woelen! merkte hij op.

— O, er is in Duitschland steeds iets gaande! merkte Charles tamelijk onverschillig op.

— Dat is inderdaad zoo, Hitler heeft ons al zoo dikwijls voor een voldongen feit gesteld.

— Stel je er belang in? vroeg Charles.

— Zou ik er geen belang in stellen? Het raakt toch immers mijn land! Alles goed beschouwd, ben en blijf ik toch Engelschman. Al geloof ik niet, dat vele Engelschen zich er veel aan gelegen zouden laten liggen, mij als hun landsman te erkennen! voegde hij er op bitteren toon aan toe.

Toen nam hij weder een ander blad op en hervatte zijn lectuur.

Nadat er anderhalf uur verstreken was, begaven de beide vrienden zich naar de eetzaal en gebruikten daar de lunch, die door den ouden Gaston, gereed was gezet.

Vervolgens hervatten zij hun arbeid.

— Het is geen plezierig werk, Charles, merkte Raffles flauw glimlachend op, maar het moet toch gedaan worden.

— Ongetwijfeld! Herhaaldelijk ben ik in de gelegenheid geweest, om op te merken, van welk groot nut deze knipsels bij je ondernemingen zijn. Een gewoon mensch zou er waarschijnlijk niets aan hebben, maar voor den Grooten Onbekende zijn zij even zoovele bakens, die hem den weg wijzen ter bereiking voor zijn doel.

Aldus pratend en werkend, verstreek de tijd voor de beide vrienden tamelijk vlug.

Het was bijna drie uur, toen er plotseling driftig op de deur werd geklopt.

— Binnen! riep Charles.

De oude Gaston trad binnen.

Zijn gerimpeld gelaat was zeer bleek en zijn oogen hadden een angstig verschrikte uitdrukking.

De hand sidderde, waarmee hij den deurknop bleef vasthouden.

— Mylord..... begon hij met bevende stem.

— Wat is er aan de hand, Gaston? vroeg Raffles.

— Mylord..... Henderson is teruggekeerd!

— Wat zeg je daar? riep Raffles uit, terwijl hij overeind sprong.

Charles was eveneens opgestaan en staarde den ouden bediende met groote oogen aan.

— Waar is hij dan? vroeg Raffles ongeduldig. Wat is er met hem gebeurd? Waar is de auto?

— Hij is op het oogenblik in zijn kamer in de garage, omdat hij zich niet aan u durft vertoonen in den toestand waarin hij verkeert,

Mylord. Zijn kleeren zijn gescheurd en hij is gewond! De auto is weg!

— Daar begrijp ik niets van! mompelde Raffles. Wat kan er in 's hemelsnaam gebeurd zijn? Waarom durft hij zich niet ver-
toonen?

— Hij is misschien bang, dat gij hem zult berispen, Mylord! merkte de oude bediende schuchter op.

Het gelaat van Raffles had een uitdrukking van grenzelooze verbazing aangenomen.

— Ik sta hier voor een raadsel! riep hij uit. Henderson verlaat ons vijf uren geleden, gezond en wel, op klaarlichten dag en nu keert hij zonder auto, gewond en met gescheurde kleeren terug?

— Er is hem dus een ongeluk gebeurd? De auto ligt ergens in een greppel?

— Neen, dat geloof ik niet, Mylord! mompelde Gaston, terwijl hij zijn meester nauwelijks durfde aanzien.

— Maar wat dan? riep Raffles ongeduldig uit.

— De auto is hem ontstolen, Mylord!

— Ontstolen! kreet Charles. Maar dat is onmogelijk! Henderson is er de man niet naar, om zich zoo maar, op klaarlichten dag, een auto te laten ontstelen.

— Dat heb ik ook altijd gemeend, mijnheer Brand! klonk op dat oogenblik een heldere stem, en Henderson trad het vertrek binnen, door de openstaande deur, waarvan Gaston nog steeds den knop in de hand hield.

Het was duidelijk te zien, dat de reus in een hevig gevecht gewikkeld was geweest.

Wel is waar had hij zijn uniform veranderd tegen een nieuw, maar zijn verbonden en bleek gelaat bewees dat hij ernstige kwetsuren had opgedaan.

Over zijn wang liep een dikke schram en zijn voorhoofd was met een doek omwikkeld.

Raffles deed eenige stappen op den chauffeur toe en legde hem beide handen op de schouders.

— Je bent gewond, James? vroeg hij.

— Ja, Mylord! antwoordde de chauffeur eenvoudig.

— Maar waarom heb je je dan niet door een dokter laten verbinden?

— Ten eerste omdat ik het de moeite niet waard vond, Mylord, en ten tweede, omdat ik hem dan misschien opheldering had moeten geven en dat wilde ik niet, alvorens u zelf mijn avontuur te hebben medegedeeld.

— Je avontuur? Gaston had dus gelijk? Men heeft je de auto ontstolen?

De chauffeur boog het hoofd en zijn stem klonk bijna fluisterend, toen hij antwoordde:

— Ja Mylord! Men heeft mij de auto afgenomen!

Raffles keek Charles aan, met nog steeds diezelfde verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

— Dat is in Engeland iets nieuws! zeide hij.

Zij moeten dus minstens met z'n drieën geweest zijn? zoo wendde hij zich weder tot Henderson.

— Er waren er zeven, mylord! antwoordde Henderson op eenvoudigen toon.

— Zeven! riep Raffles uit. Heb je dan met zeven van die roovers den strijd aangebonden?

— Dat spreekt vanzelf, mylord! antwoordde de chauffeur, terwijl hij zijn meester trouwhartig aankeek. Gij hadt de auto aan mij toevertrouwd en het was dus mijn plicht haar te verdedigen.

Raffles antwoordde niet, maar in zijn staalharde, grijze oogen schitterde een vonk, die even spoedig weer verdween als zij gekomen was.

Wat Charles betreft, — hij was niet zoo kalm en drukte den chauffeur ongemerkt krachtig de hand.

— Vertel mij dan nu eens spoedig, wat er eigenlijk gebeurd is, James! zeide Raffles, terwijl hij weder achter de groote ebbenhouten schrijftafel plaats nam.

— O, het is in een paar woorden verteld, mylord! Ik reed, en niets kwaads denkend, over den breeden rijksweg in de buurt van Leeds, omstreeks elf uur. Daar moet de duivel mij hebben ingegeven om den grooten weg te verlaten en een kleineren grintweg in te slaan, die, zooals gij wel zult weten, den weg met bijna een half uur bekort.

Raffles knikte en zeide:

— Waarschijnlijk zou ik in dit geval hetzelfde hebben gedaan. Ga door!

De chauffeur wierp zijn meester een dankbaren blik toe en vervolgde:

— Deze binnenweg is zeer eenzaam en niet zeer breed. Twee groote auto's kunnen elkaar alleen passeeren, als zij beiden op den weg-berm rijden. Aan weerszijden is een greppel met kreupelhout omzoomd. Er was niemand op den weg te zien en ik reed met een matige vaart door, toen plotseling bij een kromming van den weg zeven mannen uit het kreupelhout te voorschijn sprongen, die midden op den weg gingen staan. Daar ik natuurlijk volstrekt niets kwaads vermoedde en eerder aan een grap dacht, matigde ik met een onwillekeurig gebaar de vaart van mijn wagen.

Dat was mijn ongeluk, want toen ik midden in het groepje was, sprongen er twee of drie op de treeplank naast mij, die mij ieder een revolver voor hielden. Ik wilde den gang versnellen, maar wel drie paar handen grepen mijn pols en hielden dien vast, terwijl een vierde schurk, die eveneens op den wagen gesprongen was, den gangwissel overhaalde, zoodat de wagen spoedig stil stond. Ik dacht natuurlijk dat de kerels het op de bagage voorzien hadden, en ik besloot dat 'dit maar niet zoo zonder meer zou gaan! Ik sloeg er twee

of drie tegen den grond, ondanks hun vervloekte revolvers, want ik begreep wel, dat zij die toch niet zouden durven gebruiken, omdat er in de buurt veel boerenhofsteden zijn. Een vierde sloeg ik de tanden uit den mond en het zou mij niet verwonderen, als ik een paar ribben van No. 5 heb gebroken! Maar telkens als ik er een neersloeg, stonden twee anderen weer op! Het was, om zoo te zeggen, een overmacht, mylord!

— Ja, hernam Raffles glimlachend, ik geloof inderdaad, dat men hier wel van een overmacht kan spreken. En het eind van de geschiedenis was.....?

— Het eind was, mylord, dat ik er twee, die ik geraakt had, niet weer heb zien opstaan. Maar de schurken hadden me met een mes bewerkt, ik verloor veel bloed, en toen een van die kerels mij met een stok met looden knop op de hersens sloeg, wist ik niet meer waar ik was. Ik zag allerlei sterretjes voor mijn oogen dansen, en toen zal ik wel van mijn stokje zijn gevallen! Want toen ik weer besef had, dat ik nog leefde, en om mij heen keek, was er van de auto geen spoor meer te zien, noch van de twee kerels, die ik had neergeveld. Ik heb mij toen met mijn zakdoek en een stuk van mijn overhemd zoo goed mogelijk verbonden en ben toen naar het dichtstbijzijnde spoorwegstation gesukkeld..... en daar ben ik nu weer! En nu moet ik u alleen nog duizendmaal verschooning vragen, mylord, dat ik.....

— Niet verder, James, viel Raffles hem op ernstigen toon in de rede. Je hebt je plicht

en veel meer dan dat gedaan! Je bent een dappere trouwe kerel en ik dank je voor den moed, waarmee je mijn eigendom hebt verdedigd.

— Heb je aan niemand iets van je avontuur verteld? vroeg Charles nu.

— Aan niemand, mijnheer Brand! Ik weet wel, dat mylord niet gaarne heeft, dat men zich met zijn zaken bemoeit. Aan het station vroeg wel een agent van politie, hoe ik aan dat verbonden hoofd kwam en aan die gescheurde kleeren, maar ik heb hem wat wijs gemaakt.

Raffles had gedurende deze woorden Gaston iets toegefluisterd, die het vertrek verlaten had en nu terugkeerde met een kleine draagbare huis-apotheek.

— Ga zitten, James! beval Raffles vriendelijk.

— Maar mylord, gij wilt toch niet..... protesteerde de chauffeur. Het is immers de moeite niet waard!

— Ga zitten, zeg ik je! Daar kun jij niet over oordeelen!

Hij drong Henderson op een stoel, wikkelde de knoopverbanden los en onderzocht de wond.

Hij schudde het hoofd en zeide:

— Die wonden zouden menig man voor altijd de moeite bespaard hebben om zich te verbinden, Henderson. Je bent bepaald van een onuitroeibaar ras. Charles, ga eens wat schoon water halen.

Charles snelde weg en keerde even later terug met een kom schoon water en eenige handdoeken.

HOOFDSTUK II.

WAAROM EN WAARHEEN?

Raffles maakte de wonden zorgvuldig schoon, desinfecteerde ze en verbond ze vervolgens als een volleerd geneesheer.

— Ik hoop, dat er binnen enkele dagen niets meer van te zien is! merkte hij op, terwijl hij de verbandmiddelen weder wegsloot. En vertel mij nu eens, Henderson, zoo vervolgde hij, of je de kerels die je overvallen hebben, nog zoudt herkennen.

Henderson krabde zich achter de ooren en trok een pijnlijk gezicht.

— Om u de waarheid te zeggen, mylord, zou ik er geen eed op durven doen. Het ging alles zoo snel in zijn werk, en ik had wel aan andere

dingen te denken, dan hun gelaatstrekken goed op te nemen. Integendeel — ik heb er wat op gegeven!

Brand barstte in lachen uit en riep:

— Niet kwaad, Henderson!

— Maar toch heb ik één ding opgemerkt, zoo vervolgde de chauffeur.

— En dat is? vroeg Raffles haastig.

— Dat twee van die zeven schobbejakken een bruine gelaatskleur hadden!

— Gebruind misschien?

— Neen, mylord, wel degelijk bruin van nature! Zij hadden gitzwarte oogen en ze

zagen er uit als fakirs, zooals ik ze wel op de kermis gezien heb!

— Indiërs! mompelde Raffles, terwijl hij weder een zwijgenden blik met Charles wisselde.

Vervolgens wendde hij zich opnieuw tot Henderson en zeide:

— Meer inlichtingen kun je mij dus niet geven?

— Helaas neen, Mylord!

— Nu, wij zullen zien, wat er aan te doen is!

— Zoudt gij de zaak niet bij de politie aangeven? vroeg Henderson bescheiden.

— Niet voor al het goud van de wereld! antwoordde Raffles. De politie behoeft zich niet te bemoeien met zaken, die ik zelf tot oplossing kan brengen. Bovendien duurt het dan zoo schromelijk lang, dat voor mij alle belang van de zaak af is, en ik heb een vaag vermoeden, dat deze zaak iets meer is dan een gewone roof. Nu Henderson, je kunt wel gaan! Maar ik beveel je, je goed in acht te nemen en volstrekt geen arbeid te verrichten.

— Mag ik geen auto schoon maken, mylord? vroeg de chauffeur met een benepen gezicht.

— Laat dat maar, James! antwoordde Raffles glimlachend. Het is werkelijk beter dat je een paar dagen volmaakte rust neemt. Des te eerder zijn je wonden genezen.

— Nu, als het niet anders gaat, zeide de reus kort, dan moet het maar!

De chauffeur verliet het vertrek, gevolgd door den ouden Gaston.

Zoodra zij alleen waren, wierpen de beide vrienden elkander voor de derde maal een veelbeteekenenden blik toe.

Charles was de eerste die sprak.

— Een wonderlijk avontuur, Edward!

— Zeer wonderlijk, Charles.

— Gaan wij nog naar de Midlands?

— Ik geloof het haast niet! Ik denk dat ik veel belangwekkender dingen te verrichten heb, dan het jagen op een armen vos of een onschuldig haasje.

— Zouden we misschien niet reeds vanavond het bericht in de „Times” lezen, dat je auto terecht is? ging Charles door.

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles kalm.

— Hoe zoo?

— Omdat ik niet geloof, dat de bandieten, die mijn auto gestolen hebben, gelijk zijn te stellen met gewone roovers.

— Maar wat zijn het dan anders? riep Charles verbaasd uit.

— O, zij zijn roovers in zooverre, dat zij iets gestolen hebben, en dat nog wel op den openbaren weg en op klaarlichten dag. Ik wil zeggen, dat zij waarschijnlijk geen beroepsdieven zijn!

— Waarom denk je dat?

— Omdat zij Indiërs bij zich hadden, dat ten eerste! Engelsche dieven werken nooit met Indiërs samen, dat is een vaste regel,

waarvan zoowat nooit wordt afgeweken. Zij weten maar al te goed, dat de politie een Indiër uit den aard der zaak steeds spoediger kan grijpen dan een blanke. Ten tweede is daar het aantal! Dat drie of vier roovers in het openbaar samenwerken is mogelijk — maar zeven, neen, dat gebeurt in Engeland zelden of nooit! Maar hoe het ook zij, ik wil hier het mijne van hebben! Is de wagen inderdaad gestolen met het doel om hem van de hand te zetten en zijn deze zeven kerels niets anders dan vulgaire roovers, dan leg ik er mij bij neder, omdat ik dan spoedig genoeg weder in het bezit van mijn auto zal zijn. Mijn initialen zijn op de paneelen geschilderd en het nummer en het merk zouden hen spoedig genoeg verraden. Ik zal tot morgen wachten en als ik dan nog niets in de bladen gelezen heb, dan zal ik zoo vrij zijn zelf de handen uit de mouwen te steken.

— Wil je die schurken nareizen? riep Charles verbaasd uit.

— Waarom zou ik niet? Het is opwindend en je weet dat ik van spanning en gevaar houd.

— Maar Engeland is zeer groot!

— Niet zoo bijzonder voor een man met een gezond stel hersens en die over eenige geldmiddelen kan beschikken!

— Mag ik je helpen?

— Van harte graag! Je hulp kan mij van groot nut zijn.

— Waar leidt de weg heen, dien Henderson had moeten volgen?

— Hij komt, zooals hij zeide, een honderdtal meters verder weder op den grooten rijksweg uit, even voor het dorp Bridgewood.

Maar om de auto te verkoopen moeten de dieven natuurlijk in een groote stad zijn en die vinden ze pas in Queensborough. En zelfs daar zijn niet meer dan een half dozijn autoverhuurders, die hun den wagen zouden kunnen afkopen.

— Dus ons onderzoek zou zich in die richting bewegen?

— Natuurlijk, maar als het ons verder mocht leiden, dan zal ik er niets tegen hebben. Ik wil nu eens zien wie sterker is — Lord Edward Lister, alias John Raffles, — of zeven onbekende roovers, waaronder twee Indiërs.

De groote pendule in de bibliotheek sloeg half zeven toen de beide vrienden opstonden om zich voor het diner te gaan kleeden.

Korten tijd daarop verlieten zij de villa en begaven zich te voet naar het Carlton Hotel, in welks prachtige eetzaal zij dineerden.

Raffles sprak niet veel en scheen diep over het gebeurde na te denken.

Charles, die zijn vriend genoeg kende, deed geen moeite om hem aan het praten te krijgen.

Toen het dessert werd opgediend wenkte Raffles een van de in een paarse uniform ge-

stoken piccolo's en zond hem weg om in de vestibule in het krantenstalletje een nummer van de „Times” te gaan halen.

De jongen keerde spoedig met het gevraagde blad terug.

Raffles sloeg het open en begon onder de rubriek „gemengde berichten” te zoeken.

Spoedig echter vouwde hij het blad weder dicht en legde het zwijgend naast zich neder.

— Niets te vinden? vroeg Charles.

— Volstrekt niets! Maar het verwondert mij niet, want ik weet niet hoe het komt, maar ik verwachtte geenszins het bericht te zullen vinden, dat de auto en de dieven ontdekt zijn.

— Merkwaardig! mompelde Charles. Het is toch ondenkbaar, dat de politie geen argwaan heeft gekregen toen zij die auto in het oog kreeg, waarin zeven man zaten, waaronder twee Indiërs, en die bovendien waarschijnlijk niet al te fraai in de kleeven zullen hebben gestoken. Het moet haar toch zijn opgevallen, dat die slecht gekleede kerels niet bij je prachtige, nog bijna splinternieuwe auto hooren.

— Ik kan je redeneering niet geheel en al volgen, hernam Raffles. Het is om te beginnen zeer wel mogelijk, dat de roovers dadelijk verschillende richtingen zijn ingeslagen, nadat de diefstal volbracht was — en dan heeft Henderson mij ook nog verteld, dat er minstens twee van de kerels uiterlijk als gentlemen uitzagen.

— Dat maakt de zaak er niet duidelijker op, vind ik! meende Charles.

— Meen je? vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend een snellen blik toewierp. Misschien niet — misschien ook wel!

Weer verviel hij in zwijgen en Charles liet hem aan zijn gedachten over.

Raffles stak langzaam een sigaret op en stond op.

— Wij moesten maar heengaan, zeide hij en alles voor de reis van morgen in gereedheid brengen.

— En als wij morgenochtend een bericht in de bladen zien?

— Dan kunnen wij ons natuurlijk de moeite besparen — maar daar reken ik niet meer op!

De beide vrienden verlieten de eetzaal en lieten zich in de vestibule hun overgoed geven.

Het was een prachtige avond en zij snoeven met welbehagen de nog warme lucht op, toen zij het wereldberoemde hotel verlieten en langzaam naar Trafalgar-square drementen.

Raffles sprak nog steeds niet veel, maar van tijd tot tijd hoorde Charles hem eenige afgebroken zinnen mompelen, waarin het woord „Indiërs” herhaaldelijk voorkwam.

Maar nu werd zijn aandacht getrokken door een krantenjongen, die luid schreeuwend voorbij liep, met een bundel extra-bladen onder den arm.

Hij kocht een blad, terwijl Raffles in gedachten bleef doorloopen, en las het vluchtig door.

— Wat is er aan de hand? vroeg Raffles onverschillig, toen Charles het blad reeds opvouwde en in zijn zak liet glijden.

— Ik weet niet of het je zal interesseeren, Edward, nu je gedachten zich met andere zaken bezig houden.

— Vertel toch maar op! Ik kom toch niet verder met al mijn overdenkingen! De zaak is en blijft in duisternis gehuld.

— Nu dan, de Londensche politie schijnt op het spoor te zijn gekomen van een samenzwering tegen den nieuw benoemden commissaris van Ierland!

— Wel, wel? vroeg Raffles lusteloos, en wat willen die Ieren van dien armen man?

— Wel, zij willen hem blijkbaar uit den weg ruimen!

— Niets meer of minder? riep Raffles uit. En hij was nog niet eens aan het bewind?

— Neen, maar hij moet bekend staan als een zeer streng regeerder, hetgeen reeds in Indië gebleken moet zijn, waar hij secretaris van den onderkoning geweest is.

— In Indië, zeg je? vroeg Raffles op peinzenden toon.

— Ja zeker, in Indië! herhaalde Charles eenigszins verbaasd.

— Jawel, jawel! zeide Raffles langzaam. En zeg mij eens — heeft de politie de aanslagplegers kunnen grijpen?

— Neen, dat niet!

— Hoe hebben zij dan die samenzwering kunnen ontdekken?

— Er schijnt verraad bij in het spel te zijn geweest!

— Ah zoo! De verrader heeft dus de namen en de woonplaats van zijn vroegere medeplichtigen aan de politie medegedeeld?

— Daartoe schijnt het niet gekomen te zijn. Hij heeft er misschien den tijd niet voor gehad!

— Hoe dat zoo? vroeg Raffles verbaasd.

— Hij is dood!

Raffles stond stil en greep Charles plotseling bij den arm.

— Dood, zeg je? Dat is al een zeer merkwaardige geschiedenis. Is de man zoo plotseling overleden?

— Dat schijnt zoo!

— Maar waar dan?

— In de gevangenis!

— Maar hoe kwam hij daar in 's hemelsnaam! riep Raffles ongeduldig uit.

— Daar was hij opgesloten, omdat de politie hem gearresteerd had op verdenking van bij de samenzwering betrokken te zijn. Hij schijnt toen te hebben beloofd den rechter van instructie van alles op de hoogte te zullen brengen, wanneer men hem straffeloosheid waarborgde, maar zooals ik zeg heeft hij daartoe den tijd

niet gehad, want een uur later vond men hem dood in zijn cel.

— Dat is sterk! mompelde Raffles. Dat belooft een buitengewone geschiedenis te worden.

Daarop wendde hij zich weder tot Charles met de vraag:

— In ieder geval had de politie dus eenig vermoeden van het bestaan van die samen-zwering?

— Dat wel, maar dat is dan ook alles. Zij kent geen namen, zij kent evenmin plaatsen. zij weet niets van de leiders der beweging. Het eenige waar zij achter is gekomen, schijnt het doel van de samenzwering te zijn: den nieuwen commissaris van Ierland van het leven te berooven!

— Maar in welken tijd leven wij dan toch? riep Raffles uit. Dit is in het geheel niets voor ons Engelschen. Men steelt splinternieuwe auto's op klaarlichten dag op 's heeren wegen en met beraamt aanslagen tegen staatsdienaren!

Daarop vervolgde hij, nadat hij even ge-

zwegen had:

— De politie is er dus niet in geslaagd de medeplichtigen van dien man uit te vinden?

— Neen, Edward! Zij schijnt wel een vaag vermoeden te hebben gehad en heeft hen ook na gezeten, maar zij moet in de buurt van Redford hun spoor bijster zijn geraakt.

Op het hooren van dien naam stond Raffles eensklaps weder stil en keek Charles met schitterende oogen aan.

— Wat is er? vroeg de jonge man verbaasd.

— Bij Bedford, zeg je? herhaalde hij, zonder op de vraag van zijn vriend acht te slaan.

— Ja zeker! antwoordde Charles. Vind je dat zoo merkwaardig?

— O, het is niet van belang ontbloot!

— Stel je belang in deze zaak?

— Zeer veel belang!

— Maar waarom dan toch?

— Omdat de zeven mannen die Henderson in de buurt van Bedford overvallen hebben, niemand anders waren dan de kerels, die door de politie werden gezocht!

HOOFDSTUK III.

RAFFLES BEWIJST DE POLITIE EEN DIENST.

Den volgenden morgen omstreeks tien uur stond Raffles voor den grooten spiegel in zijn slaapkamer en kleepte zich met groote zorgvuldigheid aan.

Charles zat op een stoel bij het raam en keek er zwijgend naar.

— Je bent stil, Charles! merkte Raffles glimlachend op. Ben je nog altijd niet bekomen van je verbazing?

— Ik moet eerlijk zeggen, dat je mededeeling van gisteren me zeer verrast heeft en ik weet ook nu nog niet zeker, of jouw verklaring juist is!

— Nu, ik hoop je spoedig genoeg overtuigd te hebben! Heb je de ochtendbladen al nagelezen?

— Ja!

— Heb je er iets naders in gevonden?

— Neen, niets! Van de auto, noch van de dieven eenig spoor.

— Nu, bevestigt dat dan mijn redeneering niet? Ik herhaal je nogmaals, dat de kerels, die zich door de politie achtervolgd wisten en die waarschijnlijk met hun eigen auto onderweg een ongeluk hebben gekregen, op de loer

zijn gaan liggen om zich van de eerste de beste groote auto meester te maken, die zich op den weg vertoonde.

— Maar kan die samenloop van omstandigheden geen louter toeval zijn?

— O ja, het toeval gaat langs grillige wegen! antwoordde Raffles eenigszins spottend. Maar zoolang het mij mogelijk is een vrij aannemelijke en natuurlijke verklaring van een feit te geven, zoolang ken ik aan het toeval slechts een ondergeschikte rol toe.

— Weet je al iets naders omtrent de zaak van den verklikker?

— Niets anders, dan wat je zelf in de „Times" gelezen zult hebben! Namelijk, dat de politiedokter een beroerte geconstateerd heeft en dat Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, onze beminde vijand, aan een plotseligen dood door schrik gelooft.

— En jij — wat geloof jij?

— Ik geloof aan geen van beiden!

— Maar hoe is de man dan om het leven gekomen? riep Charles verwonderd uit.

— Hij is door zijn medeplichtigen vermoord! antwoordde Raffles op koelen toon.

— Je houdt dus vol, dat de verklikker gewelddadig van het leven is beroofd?

— Dat houd ik vol!

— Ook zonder dat je zijn lijk nog gezien hebt? en niet weet op welke plaats hij gevangen heeft gezeten?

— O, wat dat betreft, zeide Raffles, daarin vergis je je. In de „Times” staat te lezen, dat hij in een cel op de bovenste verdieping van het huis van bewaring in de Notterham-street opgesloten is geweest.

Charles had naar deze verklaring met open mond zitten luisteren.

— Die mededeeling maakt er de zaak voor mij niet duidelijker op! zeide hij hoofdschuddend.

— Nu, wanneer je op de hoogte gebracht wilt worden, heb je niets anders te doen dan mij te vergezellen.

— Waar ga je dan heen?

— Naar de Notterham-street.

— Meen je dat? Wat wil je daar doen?

— Eenvoudig dien ezel van een dokter en dien dwaas van een Baxter eens gaan overtuigen, dat zij het mis hebben en dat de man noch aan een beroerte, noch aan een schrik — maar waarschijnlijk heel ergens anders aan gestorven is!

Charles keek zijn vriend met groote oogen aan en zeide toen:

— Nu, als je mij veroorlooft om je te vergezellen — ik verlang niets liever. Maar zou je geen gevaar lopen?

— Waarom zou ik? vroeg Raffles kalm. In mijn kwaliteit van lord William Aberdeen, vicevoorzitter van de Windsor-Club, ontmoet ik Baxter, zoowel als Sullivan den inspecteur, herhaaldelijk en ik mag mij zelfs verheugen op een speciale waardeering van den chef van Scotland Yard. Neen, stel je gerust, ik loop niet het minste gevaar.

— Maar als wat wil je je dan aan hen voorstellen?

— Eenvoudig als een edelman, die in zijn vrijen tijd veel studie heeft gemaakt van zeldzame en plotselinge sterfgevallen en die verlof vraagt zijn studiemateriaal te mogen vermeerderen.

— En zouden ze je dat toestaan?

— Als ik mijn verzoek maar in den goeden vorm weet te kleeden, zeker. Nu, ik ben gereed!

— Dan ben ik dadelijk tot je dienst!

Met deze woorden snelde Charles het vertrek uit, blij zijn vriend op dien zonderlingen tocht te kunnen vergezellen en tevens zeer nieuwsgierig, hoe dit alles zou afloopen.

Eenige oogenblikken later bevonden zij zich beiden op weg naar Scotland Yard.

Raffles overhandigde den portier zijn kaartje en werd bij den strengen heer Baxter toegelaten, wien hij op zijn gewone innemende manier

verlof vroeg om voor zijn eigen vermaak een onderzoek te mogen instellen in het huis van bewaring in de Notterham-street en tevens naar den raadselachtigen dood van den verklikker.

Hij wist eenige vleierende oordeelvellingen aan het adres van den hoofd-inspecteur door zijn verzoek te vlechten en Baxter, die zeer vatbaar was voor vleierij, gaf hem na eenige aarzeling de noodige ingevulde formulieren.

— Maar ik kan u wel zeggen, mylord, zeide hij, terwijl hij opstond en zijn bezoeker de hand tot afscheid reikte, dat uw onderzoek, als leek, indien het al eenig resultaat oplevert, mij zeker in het gelijk zal stellen. Tusschen ons gezegd en gebleven, is onze brave dokter een uilskuiken! Het is zooals ik zeg — de gevangene is aan een plotseligen aanval van geelzucht overleden.

— Van geelzucht, zegt gij? merkte Raffles langzaam op. Ik meende te hebben gelezen, dat gij zijn dood aan een plotseligen schrik hebt toegeschreven.

— Staat dat zoo in de krant? riep Baxter in verwarring uit. Dan moet ik mij zeker eenigszins onduidelijk hebben uitgedrukt. Ik heb den man eenige uren later nog eens teruggezien, en toen had niet alleen zijn gelaat, maar ook zijn geheele lichaam een zonderlinge gele kleur.

Raffles' oogen schitterden toen hij deze woorden hoorde, maar hij antwoordde met eenige niets zeggende beleefdheidsphrases en nam daarop spoedig afscheid.

Een half uur later hadden de beide vrienden, gewapend met een machtiging van den hoofd-inspecteur, het huis van bewaring in de Notterham-street bereikt.

De directeur, een zeer oud man, en de dienstdoende brigadier, waren dadelijk vol ijver om den hoogen bezoeker ter wille te zijn, en de laatste bood hem aan hem in persoon tot gids te strekken.

— Ik zal uw dienst gaarne aanvaarden, zeide Raffles, daar ik vermoed, dat gij het geheele gebouw goed kent!

— Ik zou er des nachts met gesloten oogen den weg weten te vinden, Mylord! antwoordde de brigadier trotsch.

— Hebt gij er iets tegen dat ik u vergezel? vroeg de directeur. Ik wil u wel bekennen, dat ik zelf uiterst verbaasd ben geweest over den raadselachtigen dood van mijn gevangene, ofschoon ik nog het meeste gevoel voor de verklaring van den gerechtsdokter, die als doodsoorzaak een beroerte aannam.

— Mijnheer, niets zal mij liever zijn! sprak Raffles hoffelijk. Laat ons dan nu maar op weg gaan, wat ik u verzoeken mag.

De vier mannen verlieten het vertrek, waar dit gesprek had plaats gehad.

— Allereerst zou ik u willen vragen of men

de cel van den gevangene van buiten kan zien.

— Welzeker, Mylord! antwoordde de directeur. Het gebouw is maar drie verdiepingen groot, zooals ge wel gemerkt zult hebben.

— Was het bekend waar de man was opgesloten?

— Alleen aan het personeel van de gevangenis.

— Maar de vensters van de cellen bevinden zich op zoodanige hoogte, nietwaar, dat de gevangene met gemak naar buiten kan zien? vroeg Raffles, terwijl hij in spanning naar het gelaat van den directeur keek.

— O, neen, daarin vergist gij u toch, Mylord! antwoordde deze. De vensters zijn, zooals in alle moderne gevangenissen, op bijna twee meter van den grond af gebouwd.

Een trek van teleurstelling gleed over het scherp geteekend gelaat van Lord Lister.

Hij dacht even na en vroeg toen snel:

— De gevangenen worden immers iederen dag gelucht?

— Ongetwijfeld!

— Spreken zij dan met elkaar?

— Het is streng verboden, maar vaak genoeg zien zij kans snel en ongemerkt eenige woorden met elkaar te wisselen.

— Het is dus volstrekt niet uitgesloten, dat een nieuweling het nummer van zijn cel aan zijn medegevangenen opgeeft.

— O, neen, Mylord, dat komt integendeel zeer vaak voor! Dat is meestal het eerste waar naar de gevangene een pas aangekomen arrestant vraagt.

— Dan behoef ik nog slechts dit te weten, mijnheer de directeur, namelijk, of er gisteren een uwer gevangenen uit het huis van bewaring ontslagen is.

— Twee zelfs, Mylord!

— Ik dank u, mijnheer, nu weet ik genoeg! riep Raffles met een zegevierenden klank in zijn stem uit.

— Een van die ontslagen gevangenen is door de schurken uitgehooft en heeft de ligging beschreven van de cel, waarin hun medeplichtige was opgesloten.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, Mylord? riep de directeur verbaasd en verschrikt uit.

— Dat zal u aanstonds wel duidelijk worden, mijnheer. Mag ik u nu verzoeken, mij naar een plek te brengen, vanwaar men de cel van den doode kan zien?

— Zeer gaarne, Mylord. Volg mij slechts!

De vier mannen verlieten het gebouw, dat in het midden van een zeer groot grasveld was gelegen, hetwelk op zijn beurt door een hoogen, met ijzeren pennen beschermden muur was omringd.

— Er bevindt zich in dien muur nog een andere ingang dan de hoofdpoot? vroeg

Raffles, terwijl hij op de zware massieve deur wees.

— Ja Mylord, aan de achterzijde is een kleine poort, die echter nooit gebruikt mag worden en waarvan ik de sleutels steeds in mijn bezit heb. Ten overvloed wordt die poort dag en nacht streng bewaakt.

— Waar bevindt zich het venster van de cel?

— Ik zal het u aanstonds wijzen, Mylord!

De directeur ging de bezoekers voor en liep over het grasveld naar een vrij smallen zijgevel van het huis van bewaring.

Raffles keek aandachtig naar den grond en wierp toen een blik om zich heen.

— Ik zie dat de muur hier slechts vijf meter van het gebouw verwijderd is! merkte hij op. Wat bevindt zich achter dien muur?

— Een smal pad, Mylord, en daarnaast een breede sloot.

— Maar iedere voorbijganger kan dat pad bereiken?

— Ongetwijfeld! Maar ik zou den gevangene willen zien, die erin slaagde achtereenvolgens deze kunststukken uit te halen: het venster te bereiken, terwijl alle meubelen in den grond vastgeschroefd zijn, zonder eenig instrument de spijlen van het ijzeren traliewerk door te zagen, zich langs een volmaakt gladden muur te laten zakken, een grasveld over te steken, waar voortdurend schildwachten staan en dan over een drie meter hoogen muur te klimmen, die met scherpe ijzeren pennen bezet is.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de directeur, dat ik de opmerking maak, kwam Raffles glimlachend, maar de zaak is thans niet, hoe men uit uw gevangenis kan uitbreken, maar wel, hoe men erin komt!

— Hoe men er in komt, Mylord! antwoordde de directeur met wijd opengespalkte oogen. Wat zou men in het huis van bewaring komen doen als men er niet met geweld wordt heen gebracht?

— O, men komt er somtijds gevaarlijke medeplichtigen vermoorden, die op het punt staan verraad te plegen! antwoordde Raffles.

De directeur schudde onmerkbaar het hoofd, terwijl de brigadier Zijne Lordschap aankeek, alsof hij aan zijn verstand twijfelde.

Eindelijk hervatte de vriendelijke oude man:

— Gij moet het mij niet euvel duiden, Mylord, maar volgens mij kan geen enkel man, hoe lenig en sterk ook, over dien muur daarginds klimmen en zonder gebruikmaking van een ladder tegen den zijgevel van de gevangenis opklauteren! Terwijl ik nog geheel daarlaar, dat hij dan toch niet in de cel van den gevangene kan doordringen.

Raffles vestigde zijn doordringende grijze oogen op het eerwaardige gelaat van den directeur en zeide toen met zijn rustige, klankrijke stem:

— Een man kan dat zeker niet, mijnheer, maar voor een goed gedresseerden aap is het slechts kinderwerk.

De directeur trok zijn spierwitte wenkbrauwen zoo hoog op, dat men ieder oogenblik kon verwachten, ze onder zijn keurig geborsteld haar te zien verdwijnen.

Toen hapte hij eenige malen naar lucht en stamelde:

— Een aap zegt gij, Mylord?

— Ja, mijnheer de directeur! Het gras is nog eenigszins vochtig van den regen, die gisteren in den loop van den dag is gevallen en ik zie hier zeer duidelijk den indruk van vier apenhanden! Zie maar eens hoever de duim naar buiten staat, en hoe de indruk daarvan gekromd is.

De directeur boog zich en trachtte iets te onderscheiden, maar hij zag niets.

De brigadier daarentegen, die zeer scherpe oogen had en den grond nauwkeurig had onderzocht, richtte zich op en riep vol verbazing uit:

— Ja, zeker mijnheer de directeur, Mylord heeft goed gezien! Dit zijn bepaald de indrukken van een apenhand.

— Maar Mylord, hoe is dat dier dan tegen den zijgevel opgeklommen?

— Langs die regenpijp daar, antwoordde Raffles bedaard, terwijl hij met zijn wandelstok op het voorwerp wees.

— Maar het dier moet dan toch het goede venster hebben weten te vinden! kreet de directeur uit, die nog steeds niet overtuigd scheen.

— Dat was niet zoo moeilijk, mijnheer! De eigenaar van het dier is met een ladder tegen den anderen kant van den muur gaan staan, toen het oogenblik gunstig was heeft hij den aap over de ijzeren punten heen getild en hem aan een dun snoer, dat aan zijn halsband bevestigd was, in bedwang gehouden. Door zachte rukken aan dat snoer, heeft hij het dier voor het goede venster gebracht!

— Dat klinkt niet geheel en al onaannemelijk, Mylord! En wat zou er vervolgens gebeurd zijn, denkt gij?

— Vervolgens heeft de aap den ongelukkigen verklikker gedood!

— Maar hoe dan? riep de directeur wanhopig uit. Ik neem nog aan, dat een aap met een revolver kan omgaan, maar dan hadden wij toch een schot moeten hooren en een schotwond moeten zien.

— Ik geloof dat ik u dit spoedig kan ophelderen, mijnheer de directeur, hernam Raffles spottend. Ik vermoed namelijk, dat de meester van dit dier een Indiër was, en die gaan met geheel andere wapens om, dan wij Europeanen. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij voor te gaan naar de cel van den vermoorde?

— Ik ben geheel tot uw dienst, Mylord! antwoordde de directeur, die zeer onder den

indruk was van hetgeen hij zooeven vernomen had.

De vier mannen liepen over het grasveld terug, gingen het gebouw binnen en beklommen de treden van de hardsteenen trap, die de verdiepingen met elkander verbond.

Op de bovenste verdieping gekomen, trad een cipier hen tegemoet, die beleefd salueerde.

— Brown, zeide de directeur, wees zoo goed de cel van No. 17 voor Lord William Aberdeen te openen. Hij denkt haar te onderzoeken.

De cipier keek verwonderd, maar haastte zich het bevel op te volgen.

De vier mannen wilden binnentreden, toen Raffles hen tegenhield en zeide:

— Is de cel grondig onderzocht, nadat het lijk er is weggehaald?

— Neen, Mylord! antwoordde de cipier. En wel, omdat er niets te zoeken viel!

— Meent gij dat? vroeg Raffles, terwijl hij den man een eigenaardigen blik toewierp, mischien zult gij er aanstonds anders over denken.

— Wat denkt gij hier dan te vinden, Mylord? riep de directeur verbaasd uit.

— Het moordwapen, mijnheer!

De drie gevangenisbeambten wierpen elkaar een snellen, veelzeggenden blik toe.

Raffles had dien blik wel opgevangen, maar hij haalde er slechts de schouders over op.

Een minachtend glimlachje krulde zijn lippen.

Toen hief hij de hand waarschuwend op en zeide op ernstigen toon:

— Indien gij mij helpt zoeken, moet ik u dringend waarschuwen, niets van den grond of van de meubels af te nemen, hoe klein het ook moge zijn!

Nu was de brigadier volkomen overtuigd met een gevaarlijken gek te doen te hebben, terwijl de cipier den bezoeker met wantrouwende blikken opnam en in beraad scheen te staan, of hij geen versterking zou aanvragen.

Charles was de eenige, die weliswaar nieuwsgierig, maar toch met de grootste kalmte het resultaat van het onderzoek afwachtte.

Hij kende de buitengewone scherpzinnigheid en de bijna allesomvattende kennis van zijn vriend genoeg om te weten, dat deze niet in den blinde zou rond tasten, maar zijn onderzoek op hechte grondslagen vestigde.

Allen traden nu de cel binnen.

Het vertrek vertoonde volstrekt geen afwijking met de meeste gevangeniszellen.

De muren waren witgelakt en tot halverhoogte met teer bestreken, de vloer bestond uit dicht aaneengevoegde planken, het vrij smalle venster was van dikke tralies voorzien.

Aan een der wanden stond een ijzeren, aan den muur geschroefde krib, terwijl aan den tegenovergestelden wand een tafel stond, die eveneens onwrikbaar aan den vloer was bevestigd.

Alleen de stoel kon verplaatst worden.

Raffles begon met de grootste kalmte en nauwkeurigheid zijn onderzoek.

Hij bukte zich in alle hoeken, keek op het tafelblad en op de zitting van den stoel en tastte zeer behoedzaam onder het bed rond.

De anderen lieten hem zwijgend begaan.

Na tien minuten richtte Raffles zich met een trek van teleurstelling op zijn gelaat weder op.

— En toch kan ik mij onmogelijk vergist hebben! mompelde hij in zich zelf.

Plotseling trad hij op de krib toe, terwijl zijn gelaat verhelderde.

— Dat had ik nog vergeten! riep hij uit.

Hij vatte de wollen deken voorzichtig bij twee van de punten, trok haar van de krib en schudde haar zachtjes heen en weer.

Een zeer klein voorwerp viel uit de deken op den houten vloer.

Charles wilde er op toetreden, maar Raffles hield hem met een gebaar van zijn hand tegen.

— Laat mij dat doen, mijnheer Brand, zeide hij.

Hij wierp de deken weder op de krib, bukte zich en raapte voorzichtig het voorwerp op, dat hij nu met schitterende oogen in de hoogte hield.

Allen kwamen naderbij en bekeken het voorwerp nieuwsgierig.

— Dat is een lucifer! riep de brigadier minachtend uit.

Onverstoorbaar hernam Raffles:

— Dit eindje hout is inderdaad precies een lucifer! Weliswaar is het rond en niet vierkant, weliswaar is het zeer scherp gepunt, weliswaar is het niet rood of wit, maar zwart, en weliswaar zit er volstrekt geen zwavel aan, maar voor het overige lijkt het op een lucifer als de eene druppel water op den andere!

De brigadier keek verlegen voor zich en mompelde eenige onverstaanbare woorden.

Nu kwam de directeur nog eenige schreden dichterbij en vroeg eenigszins ongeduldig:

— Maar als dat kleine stukje hout dan geen lucifer is, Mylord, wat is het dan wel?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer de directeur. Het is de doorn van een soort cactusplant, die men veel in Bengalen vindt, en die van zeer hard en taai hout is. Enkele nog bijna wilde stammen, in het hartje van Engelsch-Indië, slijpen deze doorns, die niet veel langer zijn dan drie centimeter, zuiver rond en doopen haar dan in een soort gif, dat een doodelijke uitwerking heeft, ook wanneer het slechts in zeer kleine hoeveelheden in het bloed wordt gebracht. De kleinste schram met zulk een vergiftigen doorn toegebracht, heeft onherroepelijk den dood tengevolge en dat wel binnen enkele seconden!

— Maar dan zou de aap toch immers het

vertrek moeten zijn binnen gedrongen, riep de directeur uit.

— Dat was volstrekt niet noodig, vervolgde Raffles kalm.

— Gij wilt toch niet zeggen, Mylord, dat het dier dien giftigen doorn door het raam naar den gevangene heeft geworpen?

— Niet geworpen, maar geblazen!

— Geblazen, zegt gij?

— Inderdaad! Sommige Indiërs zijn daar zeer sterk in. Zij gebruiken voor het wegblazen van deze doorns een blaaspijp, die van een tot twee meter lengte heeft, en uit een recht stuk bamboe is vervaardigd. Behendige inboorlingen kunnen met behulp van die blaaspijp zulke doorns met onfeilbare zekerheid in het lichaam van een vogel of een hert jagen.

— Dat is verbazend! riep de directeur uit. Ik had daar nooit van gehoord!

— Dan zou ik u in overweging willen geven de reisbeschrijvingen van onze groote ontdekkingsreizigers eens door te bladeren, mijnheer. Bovoorebeeld de reis van Stanley naar Centraal-Afrika!

— En dus zou met dit stukje kleine hout de gevangene gedood zijn?

— Ja, mijnheer. De ongelukkige is waarschijnlijk door den vergiftigen doorn in den hals of in de hand geraakt, heeft het doodelijk projectiel uit de fijne wonde gerukt en van zich afgeworpen, toen is hij eensklaps door een duizeling bevangen en heeft zelfs de kracht niet meer gehad, om hulp te roepen.

— En zou deze doorn zijn vergiftige eigenschappen nog behouden hebben, denkt gij?

— Zonder eenigen twijfel! Ik zou er u van kunnen overtuigen, wanneer ik hier slechts een proefdier had.

— O, wat dat betreft, mylord — daaraan zou ik u wel kunnen helpen, riep nu de brigadier op levendigen toon uit. Vanmorgen heeft onze portier een klein hondje van de straat opgenomen, dat door een auto overreden was en alle vier de pootjes gebroken heeft. Het beest leeft nog, maar zal het wel niet lang meer maken!

— Waar is het dier? vroeg Raffles.

— In de loge van den portier, mylord!

— Laten wij daar dan heen gaan, mijne heeren! Tevens zou ik dan gaarne het lijk van den vermoorde nog even zien.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mylord, hernam de directeur ijverig, die nu ook begon in te zien, dat er voor de redeneering van zijne lordschap veel te zeggen viel.

De vier mannen daalden de trappen weer af, nadat Raffles den doorn voorzichtig in een leeg lucifersdoosje had geborgen.

Zij begaven zich dadelijk naar de loge van den portier en werden daar door een jammerlijk gekreun ontvangen.

Toen zij binnenkwamen, zagen zij den portier gebukt staan boven een kleine mand, waarin een mager straathondje lag te rillen van pijn.

Raffles wierp een snellen blik op het dier en zeide:

— Ik geloof, dat wij een goed werk doen, het arme beest maar zoo spoedig mogelijk uit zijn lijden te helpen.

Hij tilde de mand op en zette haar op tafel.

De politiemannen gingen er omheen staan en keken aandachtig toe.

Raffles nam den doorn uit het lucifersdoosje en prikte hem heel even in den hals van het hondje.

De uitwerking was wonderlijk!

Het beest rekte even den hals uit, zijn oogen draaiden in zijn kopje weg, zoodat alleen het wit zichtbaar werd, het strekte de vier gebroken pootjes in een laatste stuiptrekking uit en lag toen onbeweeglijk stil.

Het dier was dood!

De directeur uitte een kreet van schrik en verbazing en riep uit:

— Dat vergift heeft een verschrikkelijk snelle uitwerking.

Daarop trad hij op Raffles toe, schudde hem krachtig de hand en zeide:

— Mylord! Wij hebben aan uw schranderheid de oplossing van dit raadselachtige geval te danken.

— O, een weinig algemeene kennis, en wat redeneertalent..... verweerde Raffles zich met een flauw glimlachje. En nu blijft mij niets anders te doen, dan u aan te raden dit zeer gevaarlijke stukje hout zoo spoedig mogelijk te vernietigen! Men zou er nog wel een dozijn menschen mee naar de andere wereld kunnen zenden!

De directeur werd bleek van angst en zeide tot den portier:

— Brandt hier ergens vuur in huis?

— Ja, mijnheer, in de groote keuken is de oven aan!

— Werp daar dan dit doosje met den doorn onmiddellijk in! hernam de directeur.

De man nam het lucifersdoosje met zijn ge-

vaarlijken inhoud met bevende handen aan en verliet het vertrek.

— En nu zoudt gij mij den vermoorde nog even laten zien! merkte Raffles op.

— Dat is ook zoo! De doode ligt hiernaast, in het lijkenhuisje. Weest zoo goed mij te volgen.

De vier mannen verlieten de portiersloge en de directeur opende de deur van een geheel met stoepsteen bekleed vertrek, waarin op een baar de wit houten kist stond, waarin het lijk van den vermoorden gevangene reeds was neergelegd.

Raffles boog zich over het hoofd van den doode, maar richtte zich dadelijk weer op.

Met uitgestreken arm wees hij naar een zeer fijn, bijna onzichtbaar puntje, in het midden van het voorhoofd van den doode.

— Daar heeft de doorn hem getroffen, mijne heeren, zeide hij. Zooals gij ziet is het niet te verwonderen, dat de dokter deze verwonding over het hoofd heeft gezien. De gele kleur van het lichaam is aan niets anders toe te schrijven, dan aan de uitwerking van het vergift.

De directeur staarde zijn bezoeker aan, alsof hij met een wondermenschen te doen had en hij herhaalde nogmaals zijn dankbetuigingen.

— Gij behoeft mij niet te danken, mijnheer, zeide Raffles op zijn gewonen rustigen toon, het is een kleine liefhebberij van mij, dergelijke gevallen tot oplossing te brengen, maar één ding moet ik u vriendelijk verzoeken: noem vooral mijn naam niet in deze zaak! Ik ben niet gesteld op dergelijke reclame, en wil ook mijnheer Baxter en mijnheer Sullivan te vriend houden.

Met deze woorden maakte hij een lichte buiging voor den directeur, wenkte Charles Brand hem te volgen en had eenige oogenblikken later het huis van bewaring verlaten.

Toen zij weder op straat stonden, was de eerste en eenige opmerking welke Raffles nog verder aan deze zaak besteedde:

— Het schijnt mij toe, alsof de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, de heer Baxter, toch nog wel eens dwaalt!

HOOFDSTUK IV.

HET ONDERZOEK NEEMT EEN AANVANG.

Het was lunchtijd toen de beide vrienden de villa in Cromwellstreet weder bereikten.

Zij verkleedden zich en zetten zich toen aan de tafel, in de helder verlichte eetzaal.

— Ik denk, dat dit voorloopig onze laatste maaltijd in Londen is, beste Charles, zeide Raffles.

— Je wilt je onderzoek dus hedenmiddag

beginnen?

— Ja! Wij kunnen het nu niet veel langer meer uitstellen! Anders zouden de schelmen ons toch nog ontsnappen.

— Neem je Henderson mee?

— Neen. Ik wil dat hij eerst volmaakt van zijn wonden geneest. Een extra dag rust zal hem goed doen.

— Deel je hem niet mede waar wij heen gaan?

— Dat wel, want als ons onderzoek met een gunstig resultaat bekroond wordt, dan denk ik hem te telegrafeeren, om ons te komen afhalen in de stad, waar wij ons dan zullen bevinden. Ik ga natuurlijk van de veronderstelling uit, dat ik dan mijn prachtige auto weder in mijn bezit heb.

— Zullen we ons vermommen?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen! Voorloopig zie ik er het nut niet van in. Ik doe immers niets anders dan trachten, mijn eigendom weer in mijn bezit te krijgen! Dat is toch nog niemand ter wereld ooit kwalijk genomen. Bovendien kennen de schurken mij persoonlijk waarschijnlijk in het geheel niet — het is louter toeval dat zij juist mijn auto gestolen hebben! Het had evengoed die van den lord mayor van Londen, of die van den kroonprins in eigen persoon kunnen zijn!

— Heb je een vast plan?

— Volstrekt geen, antwoordde Raffles lachend. Het is toch ook niet de eerste maal, dat ik een onderneming op touw zet, zonder dat ik weet hoe zij zal beginnen, hoe zij zich zal ontwikkelen, en hoe zij zal eindigen! De oorzaak daarvan is niet ver te zoeken: niet ik ben degeen die het initiatief heb genomen, maar dat zijn de zeven schurken die mijn auto hebben geroofd.

Charles scheen een opmerking te willen maken, maar hij bedacht zich — hij kon zich nog steeds niet vereenigen met de opvatting, dat de roovers van de auto van zijn meester dezelfde waren, die den dag te voren, in verband met een staatkundigen aanslag, bijna door de politie waren gegrepen.

Toen de lunch geëindigd was, gingen zij zich voor hun gevaarvolle onderneming van de noodige wapens voorzien, terwijl zij door Gaston een koffer met hun kleederen lieten vullen en zelf eenige dingen die zij meenden noodig te hebben, in een klein handvalies pakten.

Binnen een uur waren zij gereed om te vertrekken.

Toen nam Raffles de huistelefoon van den haak, die midden in de slaapkamer was aangebracht en verzocht Henderson bij hem te komen.

Eenige minuten later stapte de chauffeur het vertrek binnen.

Hij keek met wantrouwend oog naar de toe-

bereidselen voor een vrij langdurige reis, die hij in het vertrek waarnam en vroeg toen:

— Gij gaat vertrekken, mylord?

— Ja, Henderson!

— Zonder mij?

— Dezen keer moet ik je tot mijn spijt achterlaten, James! Het is volstrekt noodig, dat je nog een dag rust neemt!

De chauffeur trok een vreeselijk ongelukkig gezicht en vervolgde:

— Ik denk dat mylord wel onderzoek naar zijn auto gaat doen?

— Dat heb je goed geraden, James!

— Maar dan zou ik u toch van groot nut kunnen zijn, mylord. Ik heb zelf met de kerels te doen gehad en zou hen u dadelijk kunnen aanwijzen!

Een glimlachje deed de dunne lippen van Raffles krullen.

Hij dreigde den chauffeur met den vinger en zeide:

— Kom, kom! Je wist gisteren immers niet meer, hoe de kerels er hadden uitgezien?

— O, maar als ik ze weer voor mijn oogen kreeg, mylord, zou ik hen toch dadelijk herkennen! riep Henderson uit.

— Neen, neen, mijn vriend, hernam Raffles op vriendelijk bevelenden toon, je blijft dezen keer maar eens hier!

— Maar u zult gevaar lopen, mylord! riep de chauffeur uit. Wie weet wat die schelmen voornemens zijn en waartoe zij in staat zijn, wanneer zij zich ontdekt weten.

— Het zal zulk een vaart niet lopen, James! Wij zijn goed gewapend en hebben wel eens voor heeter vuren gestaan. Tracht je nu den tijd maar zoo goed mogelijk met lezen te verdrijven, — je hebt immers een goed gevulde boekenkast op je kamer?

— Dat zult gij zelf wel het beste weten, mylord, want niemand anders dan gijzelf hebt mij al die prachtige boeken geschonken! zeide Henderson, terwijl hij zijn meester een blik als van een dankbaren hond toewierp. Nu, als er dan volstrekt niets anders aan te doen is, zal ik mij wel moeten schikken! Mag ik u ook niet naar het station rijden?

— Dat is volstrekt niet noodig. Gaston zal dat dezen keer wel doen! Hij is wel niet zulk een genie als jij met het besturen van een auto, maar het zal toch wel gaan! Ik geloof, dat ik daar de auto al voor de deur hoor. Tot ziens, James!

— Tot ziens, mylord!

De beide vrienden namen hun bagage op en verlieten het vertrek.

Henderson keek hen zwijgend na, en mompelde eenige onverstaanbare woorden tusschen de tanden.

Indien Raffles deze woorden gehoord had, zou hij zijn trouwen bediende misschien een

streng berisping hebben toegediend, wegens pogingen tot ongehoorzaamheid, maar hij hoorde ze niet en begaf zich met Charles snel naar de voordeur.

De oude Gaston zat in een eenvoudige chauffeurs-uniform achter het stuurwiel.

Een kruier, door Charles aangeroepen, bracht den koffer in de auto, die daarna snel naar het Victoria-station reed.

Een kwartier later waren de beide vrienden in een eerste klasse coupé gezeten, op weg naar Bedford.

Zij bevonden zich geheel alleen in het compartiment en konden dus ongestoord praten.

— Hoe lang duurt de rit ongeveer? vroeg Charles.

— Eén uur en 56 minuten! antwoordde Raffles, zonder zich een oogenblik te bedenken.

— Is het een groote plaats?

— Integendeel, het is niet veel meer dan een groot dorp! Ik denk dan ook niet dat de schelmen daar gebleven zijn, daar zij daar veel te spoedig ontdekt zouden worden. Vermoedelijk zijn zij doorgegaan naar de eerste groote stad, bijvoorbeeld Northampton, of Cambridge, of misschien nog verder, naar Birmingham!

— Ja, dat komt ook mij het waarschijnlijkst voor! Het zou ook zeer gevaarlijk zijn geweest om te trachten de auto in een kleine stad van de hand te doen, waar iedereen den ander kent. Bovendien moeten zij, dunkt mij, zoo spoedig mogelijk naar hun hoofdkwartier terugkeeren, en dat zal waarschijnlijk wel niet in zoo'n klein nest gevestigd zijn.

— Dat geloof ik ook, Charles. Zij moeten natuurlijk, als alle samenzweerders, over zeer snelle middelen van vervoer, over telefoon en telegraaf kunnen beschikken, en die vindt men gewoonlijk niet in kleine dorpjes.

Terwijl de beide vrienden zoo aan het keuvelen waren, snelde de trein met groote vaart door het weelderige Engelsche landschap.

De nog groene weiden gleden bliksemsnel langs de portierraampjes voorbij.

Een zilverachtige dunne mist hing als een sluier uit den bleekblauwen hemel omhoog.

Geruimen tijd keken de twee vrienden zwijgend uit het portierraampje.

Eindelijk merkte Raffles op:

— We moeten er op rekenen, Charles, dat wij met een uiterst gevaarlijk troepje te doen krijgen.

— Dat meen ik ook! zeide deze droog. Menschen die een lastigen medeplichtige met zulk een snelheid uit den weg ruimen, zijn niet de eerste de beste tegenstanders!

— Juist, en daarbij jagen zij een doel na, dat volgens hen alle middelen heiligt! Dit ras van samenzweerders is uiterst fanatiek en schrikt voor niets te u.

— Wij zullen dus met z'n beiden de handen vol hebben aan die zeven schavuiten, wel te verstaan als zij nog steeds bij elkaar zijn — wat niet zeker is. Zou het een wijd vertakte samenzwering zijn?

— Dat valt moeilijk te zeggen! antwoordde Raffles. Maar ik denk het haast wel.

De Ieren schijnen zich duchtig te roeren, en blijken zich zelfs de hulp te hebben verzekerd van een aantal dier hoogst gevaarlijke Indische opstandelingen, die het Engelsche bestuur al voortdurend handen vol werk geven, al zou het dit nooit openlijk bekennen. In de dagbladen zul je zelden iets anders vinden dan lofuitingen op ons beheer in Engelsch-Indië, dat een model wordt genoemd, waardoor de rust in den lande steeds verzekerd is, maar de ingewijden weten wel beter, en zijn overtuigd, dat het bestuur voortdurend een stillen, maar zwaren strijd te voeren heeft met de oproerige elementen der bevolking, die vaak worden aangevoerd door zeer ontwikkelde Indiërs. Ik behoef je zeker niet te herinneren aan het proces tegen dien Indischen student, die eenige jaren geleden den secretaris voor Indië op de stoepen van het parlamentsgebouw neerschoot. Maar over het algemeen komt het toch weinig voor, dat Ieren en Indiërs samen gaan, meestal voeren zij hun actie tegen het Engelsche bestuur afzonderlijk.

Het schel gefluit van de locomotief deed hem afbreken.

De trein naderde het kleine landelijke station van Bedford.

— Hier zullen wij om te beginnen maar uitstappen, Charles, en ons onderzoek aanvangen, zeide Raffles. Lukt het hier niet, dan kunnen wij nog altijd verder gaan.

Met piepend geknars werden de remmen aangedraaid en de trein stond stil.

De beide vrienden namen hun bagage uit het net en verlieten den trein.

Voor het kleine station stond slechts een enkele hotelportier, en naar diens uiterlijk te oordeelen, was het eenige hotel, hetwelk het dorp bevat, niet veel bijzonders.

— Nu, wij zullen er ons wel in moeten schikken, zeide Raffles glimlachend. Alles wel beschouwd, zijn wij ook niet op een plezierreisje.

— Dien indruk meende ik ook reeds te hebben gekregen! merkte Charles op zijn gewonen drogen toon op.

De hotelportier in zijn sjofele uniform was reeds op hen toegesnel.

Hij tikte beleefd aan zijn pet en zeide:

— „Hotel de Zwaan” heeren, het eenige goede hotel in de plaats, heeren! Zal ik uw valiezen dragen?

— Neen man, dat is niet noodig, zeide Raffles. Is het hotel hier ver vandaan?

— Geen tien minuten.

— Zijn er veel reizigers afgestapt?

— Dat gaat nogal, heeren! antwoordde de hotelportier. Het seizoen is nog niet afgelopen en er wordt hier in de buurt nogal veel gejaagd.

Hij keek nog eens met een valkenblik uit naar eventuele andere reizigers, bemerkte spoedig, dat de trein hier slechts enkele reizigers had afgezet en begaf zich toen op weg, steeds pratend en de beide vrienden op bijzonder fraaie punten wijzend.

Spoedig hadden zij het hotel bereikt.

En het bleek hun dadelijk, dat deze naam wel wat wijsch was voor een inrichting, die nauwelijks een logement mocht heeten.

„De Zwaan” was een huis van twee verdiepingen, dat waarschijnlijk acht of tien logeerkamers bevatte, tenzij men de logeergasten ook op den zolder herbergde, wat volstrekt niet onmogelijk scheen.

De beide vrienden traden binnen en bestelden een kamer aan den toesnellenden oberkellner, die gelijktijdig portier en kok scheen te zijn.

Het vertrek, dat de man hen aanwees, zag uit op het kleine marktplein.

De beide vrienden verfrischten zich een weinig en verlieten toen dadelijk het hotel om hun onderzoek te beginnen.

Een desbetreffende vraag aan den eigenaar van „De Zwaan” had hun reeds duidelijk gemaakt, dat zij hier tevergeefs naar een auto-verhuurder zouden zoeken.

— Dat is onze eerste teleurstelling, zeide Raffles glimlachend, toen zij het marktplein overstaken, dat zich vredig in de warme herfstzon lag te koesteren.

— Daar zie ik een ordebewaarder loopen! riep Charles uit, terwijl hij op een eerwaardigen veldwachter wees, die met afgemeten schreden in de schaduw van het kleine raadhuis op en neer wandelde.

— Wij zullen het gezag eens aan den tand voelen!” zeide Raffles.

De beide mannen gingen op den veldwachter toe, die bij het zien van de deftig gekleede vreemdelingen plotseling halt maakte en van schrik en eerbied zich half verslikte aan de geweldige pruim, die hij zooeven achter zijn wang had gestopt.

— Goede vriend! zeide Raffles, kunt gij mij ook zeggen of door dit plaatsje gisteren een groote groen gelakte auto gekomen is?

— Dat zou ik meenen, mijnheer! antwoordde de man ijverig. Maar gekomen is eigenlijk het woord niet. Het duivelsche ding reed als een spoortrein door het dorp en was al weer weg, voor we goed en wel wisten, wat er aan de hand was.

— Komen hier veel auto's voorbij?

— Neen, mijnheer, zeer weinig! Bedford

ligt niet aan den grooten weg van Londen naar Northampton, en de wegen zijn hier in de buurt niet zoo bijzonder fraai, daarom is ons ook dadelijk die groote groene wagen opgevallen.

— Hebt gij kunnen zien, hoeveel personen er zich in bevonden?

— Dat wel! Er waren er vier!

Raffles en Charles wisselden een snellen blik met elkander en daarop hernam de eerste:

— Ik dank je zeer, goede vriend, voor je inlichting. Is het je verboden fooien aan te nemen?

— Streng verboden, mijnheer! antwoordde de man, terwijl hij tegelijkertijd een geopende hand als een klauw uitstak, en een snellen onderzoekenden blik om zich heen wierp.

Raffles haalde een farthing uit zijn zak en liet die glimlachend in de uitgestoken hand van den veldwachter glijden, die beleefd aan zijn pet tikte en zijn vreedzame wandeling hervatte.

— Nu, Charles, nu weten wij althans iets! begon Raffles, terwijl zij verder liepen.

— En dat is?

— Dat wij hier den nacht niet zullen doorbrengen.

— Ja, dat had ik wel kunnen verwachten, wij hebben hier niets meer te doen. De heeren zijn zeker verderop!

Zij wilden doorloopen, toen de veldwachter hen achterop liep.

Raffles wendde zich verwonderd om en vroeg:

— Heb je nog iets op het hart, goede vriend?

— Een kleinigheid maar, mijnheer! Ik houd ervan de menschen nauwkeurig in te lichten, die mij iets vragen. Ik zeide straks, dat er vier menschen in de auto zaten, maar eigenlijk waren het er vijf.

— Eigenlijk!? vroeg Charles verbaasd.

— Ja, mijnheer, want de vijfde was een klein kind, met bijna zwart haar en een diep bruin, heel leelijk gezicht.

Weer wisselden de beide vrienden een snellen blik en Raffles had groote moeite om niet in lachen uit te barsten.

Hij zeide echter op ernstigen toon:

— Ik dank je wel, vriend! Hier heb je nog een farthing.

De ordebewaarder liet het zilveren geldstuk met de behendigheid van een goochelaar in zijn zak verdwijnen, tikte aan zijn pet en zeide op trouwhartigen toon:

— Ziet gij wel, mijnheer, dat het altijd de moeite loont, als je de menschen nauwkeurig inlicht?

En met die woorden draaide hij zich op de hielen om en verwijderde zich trotsch als een pauw.

— De nauwkeurigheid van onzen vriend is toch niet geheel en al zonder bedenking, merkte

Raffles op, terwijl zij naar het logement terug wandelden. Het kleine kind, waar hij over sprak, is natuurlijk niets anders geweest dan de aap, waarvan de schelmen zich gisteren bediend hebben om hun medeplichtige uit den weg te ruimen. Zij hebben het dier in kleederen gestoken, om het zoo weinig mogelijk te doen opvallen.

— Die gedachte kreeg ik ook dadelijk! Maar als dat zoo is, als zij werkelijk het dier met zich medevoeren, dan zou het een kostelijke aanwijzing voor ons zijn, die ons bij ons onderzoek groote diensten zou kunnen bewijzen.

— Dat geef ik je toe, aangenomen dat zij hun hoofdkwartier al lang niet veilig bereikt, en het dier opgeborgen hebben!

Zij hadden nu het hotel bereikt en moesten den eigenaar diep ongelukkig maken met de mededeeling, dat zij onmiddellijk verder zouden gaan.

Raffles stelde den man echter met een halve guinea schadeloos, gaf den kellner een fooi en liet zijn koffer weder naar het sation brengen.

Terwijl zij daarheen wandelden, merkte Raffles op:

— Als de auto door het dorp gereden is, kan ze geen anderen weg hebben ingeslagen dan naar Northampton. Wij kunnen gerust aannemen, dat de schurken zich niet hebben opgehouden in de gehuchten en zeer kleine dorpjes, voor zij die fabrieksstad bereikten. Wij doen dus het verstandigste den trein te nemen en weder in Northampton uit te stappen.

Charles raadpleegde zijn spoorboekje en zeide:

— Er gaat over een kwartier weer een trein.

— Dat treft goed, dan hebben wij niet te veel tijd verloren!

Zij traden het station binnen en wachtten tot de trein naar Northampton zou voorrijden.

Maar Raffles zou niet degene zijn, die hij was, als hij den stationchef niet zou hebben aangeklampt en de uitkomst bewees, dat hij daarin geen ongelijk had.

— Kunt gij mij zeggen, mijnheer, zoo wendde hij zich hoffelijk tot den beambte, of er onder de reizigers, die hier gisteren in den trein naar Northampton zijn gestapt, personen waren, die u door hun uiterlijk of gedragingen op zijn gevallen?

De stationschef dacht even na en antwoordde toen:

— Laat eens zien! Ja — gisteren zijn hier drie reizigers ingestapt, van wie een Indiër, met een zeer donkere gelaatskleur, die tamelijk opgewonden schenen en mij zeker wel vijf keer gevraagd hebben, wanneer de trein naar Birmingham vertrok.

— Naar Birmingham zegt gij? riep Raffles uit.

— Zooals ik zeg, mijnheer! Ik heb zelf hun

kaartjes geknipt en ben dus zeker van wat ik zeg!

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, chef, die mij van groot nut zijn! hernam Raffles.

Hij begaf zich dadelijk naar Charles en deelde dezen mede wat hij gehoord had.

— Het was een goede ingeving, die mij er toe gebracht heeft, dien braven chef te onderfragen, Charles, riep hij verheugd. Ik geloof dat wij op het goede spoor zijn. De schelmen zijn recht door naar Birmingham gegaan, of ik zal mij al zeer moeten vergissen.

— Gaan wij hen na?

— Dat spreekt vanzelf! Wij zullen in Northampton onze biljetten doen suppleeren. Vier van de booswichten zijn met de auto gegaan en de drie andere hebben van den trein gebruik gemaakt, natuurlijk om zoo weinig mogelijk opzien te baren, maar ik ben er zeker van, dat zij elkander te Birmingham weder zullen ontmoeten. Daar komt onze trein aan!

Inderdaad rolde de trein, door een machtige locomotief getrokken, op dat oogenblik het kleine station binnen.

De beide mannen stapten in en waren even later op weg naar de groote Katoenstad.

Het was een vrij eentonige reis.

De beide vrienden hadden weinig gelegenheid om over de aangelegenheid te spreken, die al hun aandacht in beslag nam, daar zij verscheidene medereizigers hadden.

Het was reeds geheel duister, toen de trein eindelijk het groote zwart beroekte station van de hoofdstad van het graafschap Warwick binnenreed.

De beide vrienden verlieten zoo spoedig mogelijk het station, riepen een huur-auto aan en lieten zich naar het hotel brengen, waar Raffles steeds zijn intrek nam, wanneer zijn omdolingen hem naar deze stad brachten.

Het was de „Gouden Arend” in het centrum van de stad aan een tamelijk fraai, groot plein gelegen.

De eigenaar begroette hem hoffelijk als een oude bekende en liet dadelijk twee der beste vertrekken in gereedheid brengen.

Een kwartier later zaten Raffles en Charles aan een stevigen maaltijd, die hen na de lange en vermoeiende reis uitnemend smaakte.

— Voor vanavond zullen wij de zaken maar als afgedaan beschouwen, beste Charles, zeide Raffles, toen het dessert werd opgediend en hij zich behaaglijk in zijn stoel uitstrekte en een nieuwe sigaret opstak. Ik voel dat wij op het goede spoor zijn en het is in deze oude, gezellige gelagkamer zoo behaaglijk, dat ik niet kan besluiten hedenavond mijn onderzoek voort te zetten. Vertel mij liever eens, wat je wel van het laatste stuk van Bernard Shaw, onzen excentrieken Ier, denkt?

HOOFDSTUK V.

EEN SPOOR.

Den volgenden morgen vroeg betraden de beide vrienden de gelagkamer, waar zich op dat uur nog niemand bevond, behalve de slaperige kellner.

Zij gebruikten het weelderige Engelsche ontbijt, zooals dat aan de reizigers in de groote hotels wordt voortgezet, en maakten fluisterend hun veldtochtplan op.

— Wij doen het best allereerst de auto-handelaars en verhuurders eens af te loopen, merkte Raffles op. Het is zaak, nauwkeurig te weten, of de schurken zich hier inderdaad ophouden of niet. Het is namelijk niet onmogelijk, dat zij nog verder zijn gegaan. Wie zegt ons, dat zij niet naar Belfast zijn overgestoken?

— Dat zou dan beteekenen, meende Charles, dat zij hun verschrikkelijke plannen in de Engelsche hoofdstad hebben opgegeven. Ik weet niet hoe het komt, maar dat geloof ik niet!

— Het is ook maar een veronderstelling, vervolgde Raffles, maar wij moeten zekerheid hebben.

Hij riep een kellner en verzocht deze hem het adresboek van de stad te geven.

Daarin sloeg hij de lijst van autohandelaren en verhuurders op, zocht een eenzaam plekje bij een der ramen op en begon het lijstje snel over te schrijven.

— Er zijn er te zamen 27! zeide hij. Dat is gelukkig niet al te veel en wij kunnen met behulp van een auto in een paar uur heel wat verrichten.

Hij klapte het boek dicht, stond op en nam zijn hoed.

— Kom, Brand, zeide hij.

De beide vrienden verlieten het hotel.

Het was een buitengewoon schoone herfstdag.

De zon scheen helder aan een wolkenlozen hemel en verleende zelfs een vriendelijk uiterlijk aan deze zwart beroekte fabrieksstad, die den ganschen dag davert van het gedreun der machines, en waarover bijna onafgebroken een vuil gele wolk hangt, afkomstig van den rook der duizenden fabrieksschoorsteen.

Raffles riep de eerste de beste huur-auto aan en stelde den chauffeur het afgeschreven lijstje ter hand.

— Jij kent de stad beter dan ik, goede vriend, zeide hij, en kunt dus het best oordeelen hoe wij deze adressen op het voordeeligst afzoeken.

— Er zullen wel een paar uren mede heengaan, mijnheer! mompelde de chauffeur.

— Dat doet er niet toe — de rit zal je geen

windeieren leggen.

Hij stapte in en de auto zette zich in beweging.

Handelaar na handelaar, verhuurder na verhuurder, werd ondervraagd.

Reeds had Raffles twaalf adressen achter den rug en begon zijn gelaat een teleurgestelden trek te vertoonen.

Maar bij den dertienden was het geluk hem gunstig. De auto stond stil voor een groote verhuurinrichting, in de King Edward street.

Raffles en Charles stapten uit en traden de garage binnen.

Drie of vier chauffeurs waren druk bezig met het schoonmaken van een aantal auto's. De eigenaar zat in een klein kantoor bij de deur en keek rekeningen na. Het was een kleine in elkaar gedrongen man met een breed, vierkant gelaat en kleine, grijze oogen, die onder borstelige wenkbrauwen schuil gingen.

Raffles wierp even een onderzoekenden blik in het rond, en liep toen recht op een groote, groene auto toe, die midden in de garage stond.

Een werkmans was bezig, naast de auto geknield, met een steekvlam het portier te bewerken.

Raffles legde hem de hand op den schouder en vroeg:

— Mag ik je vragen, wat je daar uitvoert, man?

De aldus aangesprokene keek met een verschrikten blik in zijn oogen op.

Hij wilde iets zeggen, maar de eigenaar kwam snel toelopen en wendde zich tot Raffles met de vraag:

— Mag ik u vragen, wat gij hier komt doen, mijnheer, en met wiens zaak of gij u bemoeit?

— Ik zal u op beide vragen antwoorden, mijnheer, antwoordde Raffles koel. Ik kom hier een auto zoeken en ik bemoei mij uitsluitend met mijn eigen zaken. Mag ik u vragen hoe gij aan die auto komt, die daar ginds staat?

— En mag ik u vragen, mijnheer, wat u dat aangaat?

— Dat moogt gij, maar niet dan nadat ik antwoord op mijn vraag heb gekregen, ging Raffles voort.

— Welnu dan, ik heb die auto gekocht, hernam de autoverhuurder, terwijl zijn kleine grijze oogen kwaadaardig begonnen te fonkelen.

— Van wie?

— Van twee mij onbekende mannen!

— Is het hier in Birmingham gewoonte, dat

men zulke groote, splinternieuwe auto's van onbekenden koopt, zonder naar de herkomst te vragen? vervolgde Raffles onverstoorbaar.

— Ik weet niet wat u het recht geeft, mijnheer, mij al die vragen te stellen, zeide de verhuurder.

— Het recht van den eigenaar!

— Wat! Wilt gij zeggen, dat gij de eigenaar van dezen wagen zijt?

— Dat wil ik!

— Bewijs mij dat dan!

— Niets is gemakkelijker! Raffles duwde den man terzijde, die de paneel van het portier met zijn steekvlam had willen schroeien en wees op de initialen, die met goudbrons op het glanzende lak waren aangebracht. Kunt gij lezen? vroeg hij ironisch. Kunt gij zien wat daar staat? Als gij het niet kunt, dan zal ik het u wel zeggen — het zijn een W en een A dooreengestrengeld.

— En wat zou dat? vroeg de verhuurder brutaal.

— Dat zou niets anders, mijnheer, dan dat ik graaf William Aberdeen ben, dat dit mijn initialen zijn, dat ik mijn auto van u terugeisch, en dat ik u zou raden een toontje lager te zingen, als gij niet wilt dat ik van hier rechtstreeks naar de politie loop en u aanklaag.

De eigenaar scheen door deze bedreiging wel wat van zijn stuk gebracht te zijn en zijn stem klonk reeds veel hoffelijker, toen hij op jammerenden toon uitriep:

— Maar dan lijd ik groote schade, mylord!

— Dat zou uw verdiende loon zijn! Hoeveel hebt ge voor den wagen betaald? Tracht mij niet om den tuin te leiden, want ik zou de waarheid toch uitvinden.

De auto-verhuurder beet zich op de lippen en antwoordde op doffen toon:

— Driehonderd pond!

— Driehonderd pond, herhaalde Raffles verontwaardigd. Driehonderd pond voor een wagen die mij er zelf twee duizend heeft gekost? Hoor eens hier, mijn waarde vriend, ik geloof dat gij een groote schobbejak zijt. Ik zou in mijn volste recht zijn, indien ik eenvoudig met den wagen wegreed, zonder een cent schadeloosstelling te betalen, want nu is het mij glashelder, dat gij geweten moet hebben, dat de auto die men u kwam aanbieden, gestolen was. Ik zal echter grootmoedig zijn en u de helft terugbetalen.

De auto-verhuurder wilde protesteeren, maar een blik op het gelaat van zijn lordschap was voldoende om hem te doen inzien, dat hem dit niets zou baten.

Raffles haalde kalm zijn portefeuille te voorschijn, en zeide:

— Ik behoor u eerst te overtuigen, dat ik inderdaad de man ben, waarvoor ik mij uitgeef. Hier hebt ge mijn kaart. Hier op de buiten-

zijde van de portefeuille ziet gij mijn initialen — een W en een A dooreengekronkeld en hier hebt gij een brief, door mijn rentmeester aan mij gericht. En als u dat alles nog niet mocht overtuigen, dan behoeft gij niets anders te doen, dan de politie in den arm te nemen, ten einde mijn identiteit vast te stellen. Maar ik betwijfel, of gij daarvoor wel te vinden zult zijn, voegde hij er ironisch glimlachend aan toe.

De autoverhuurder balde de vuisten van machteloze woede, maar hij begreep zeer goed, dat hem weinig anders overbleef dan door den zuren appel heen te bijten.

— Het is goed, mylord, mompelde hij bijna toonloos. Ik neem genoegen met deze schikking, maar ik reken er dan ook op, dat gij mijn naam nooit als die van den kooper zult noemen.

— Dat beloof ik u, zeide Raffles eenvoudig. Hier hebt gij honderd vijftig pond, laat de auto dadelijk gereed maken.

De auto-verhuurder stak de biljetten in een vuile versleten portefeuille en gaf aan eenige chauffeurs last, de auto in gereedheid te brengen.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Bevonden er zich geen koffers in de auto, toen men haar u te koop aanbood?

— Jawel, Mylord! bromde de man, een tamelijk groote koffer, van dik zwaar leder, maar dien hebben de kerels, die er mee kwamen, Uit den wagen geladen en door een kruier laten wegbrengen, waarheen weet ik niet!

— Zoo! zeide Raffles eenvoudig.

De chauffeurs hadden nu den wagen gereed gemaakt en het benzine-reservoir bijgevuld.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats, Charles ging naast hem zitten.

Daarop wendde Raffles zich nogmaals tot den autoverhuurder met de vraag:

— De verkoopers van den wagen hebben u zeker geen naam opgegeven?

— Dat kunt gij wel begrijpen, antwoordde de man norsch.

— Gij weet ook niet, waarheen zij zich begaven?

— Ook dat weet ik niet! Zij schenen mij zeer gehaast toe en verdwenen onmiddellijk, nadat ik hun het geld had uitbetaald.

— Dan heb ik hier niets meer te doen. En ik neem afscheid van u met den welgemeenden raad u twee malen te bedenken voor gij auto's koopt.

Nadat hij dit gezegd had, haalde Raffles den hefboom over en de auto rolde zachtjes de garage uit.

Raffles sprak geen woord gedurende den geheelen rit naar den „Gouden Arend", maar Charles kon aan het gelaat van zijn vriend zien, hoe verheugd deze was, dat hij zijn prachtige nieuwe auto terug had.

Zoodra zij waren aangekomen, liet Raffles de auto door den chauffeur van de hotel-auto-

bus naar de garage brengen en betrad met Charles de gemeenschappelijke conversatie-zaal, de laundry, die men in ieder groot Engelsch hotel aantreft.

Met een zucht van welbehagen liet hij zich in een der rieten stoelen nedervallen en strekte zijn lange beenen voor zich uit.

Hij keek Charles met zijn heldere grijze oogen vroolijk aan en zeide eindelijk op zachten toon, ofschoon er zich niemand, behalve zij in het groote vertrek bevond:

— Wel, Brand, ik geloof dat onze ochtend vrij goed besteed is geweest!

— Voor ons niet alleen, maar ook voor den huurchauffeur, die je maar liefst een pond fooi hebt gegeven!

— Dat zal ik in gedachten hebben gedaan, zeide Raffles onverschillig.

— Of misschien wel uit blijdschap, dat je de auto weder terug had, merkte Charles op. Maar nu zou ik je wel willen doen opmerken, dat wij met die auto de dieven nog niet in handen hebben!

— De dieven zijn voor mij op dit oogenblik samenzweerders, Brand, merkte Raffles ernstig op. Ik zoek nu niet meer naar de roovers van mijn auto, maar naar de schurken, die een aanslag op het leven van twee onzer staatsbeambten op het oog hebben.

— Daardoor wordt de zaak er niet makkelijker op! meende Charles.

— Neen, zeker niet! Maar zij wint integendeel aan aantrekkelijkheid.

— Ik weet niet of het woord wel goed gekozen is, hernam Charles met een bedenkelijk gelaat.

— Laten wij dan zeggen: opwindend! vervolgde Raffles, terwijl hij zijn schouders ophaalde.

— Met dat woord benader je tenminste eenigszins den waren toestand! zeide Charles lachend. Opwindend zal het in de hoogste mate worden, denk ik. Maar voor het dat kan worden, moeten wij toch eenig spoor ontdekken.

— O, lieve hemel, er zijn al sporen in overvloed! zeide Raffles eenigszins ongeduldig.

— Geloof je dat? vroeg Charles verbaasd. Dat kan ik nu niet inzien.

— Maar mijn waarde Charles, wij weten ten eerste, dat er twee Indiërs bij den troep zijn, wij weten dat een hunner een aap bij zich gehad heeft, en niet iedere politie-beambte zal een aap voor een klein kind aanzien, en dan — wij kennen hun voornemens en zij kennen de onze niet, en dat is in een geval als dit steeds een groot voordeel.

— Wil je het onderzoek van uit Birmingham gaan leiden?

— Voorloopig zeker! Laten wij om te beginnen de auto maar eens nader gaan onder-

zoeken!

— Denk je daar iets in te vinden?

— Men kan nooit weten!

De beide mannen stonden op en begaven zich naar de garage, die op de binnenplaats van het hotel gelegen was.

De groene auto stond dicht aan den ingang en de zorgvuldige chauffeur had den prachtigen, nieuwen wagen met een groot laken overdekt.

Raffles trad binnen, en de chauffeur, een jonge man, met een prettig open uiterlijk, trad op hem toe, terwijl hij beleefd aan zijn pet tikte.

— Ik zie met genoeg, mijn vriend, dat je goed voor mijn wagen gezorgd hebt, zeide Raffles, terwijl hij den chauffeur op den schouder klopte.

— Geen wonder, mijnheer! Het is zulk een prachtige, sterke wagen!

— Wil je er het laken eens afnemen? De wagen heeft veel te lijden gehad en ik wilde hem even onderzoeken.

De chauffeur trad op de auto toe en nam er het laken af.

Raffles opende het portier, ging den wagen binnen, ontstak zijn zaklantaarn, die een zeer sterk licht verspreidde, en begon met de grootste zorgvuldigheid het binnenste van de auto te doorzoeken.

Toen hij haar weder verliet vertoonde zich een tevreden trek op zijn scherp gesneden gelaat.

Hij bedankte den chauffeur, gaf den man een fooi, en verliet met Charles, die hem nieuwsgierig aankeek, de garage weder.

Midden op de binnenplaats bleef hij staan en opende zijn linkerhand.

Er lagen een zestal dikke en stijve haren op, van donkerbruine kleur.

— Weet je wat dat zijn? vroeg Raffles.

— Ik kan het wel haast denken, ofschoon ik het niet zeker weet. Het zijn zeker haren van den aap!

— Juist! Deze stugge, sterke en tamelijk dikke haren zijn ongetwijfeld afkomstig van een aap en niet van de kleinste soort denk ik.

— En is dat alles wat je gevonden hebt?

— Tenminste alles wat ik kon meenemen. Maar daarenboven heb ik nog iets ontdekt, wat mij misschien een goede leiddraad bij mijn verder onderzoek kan zijn.

— Wat dan?

— Een aantal vlekken op den bodem en op de zitting van de achterbank. Ik heb er eens aan geroken en wat denk je dat het was?

— Benzine misschien?

— Neen — whisky!

— En wat leid je daaruit af?

— Wel, kerels die zelfs op een vrij gevaarvolle vlucht zoo nonchalant met sterken drank omspringen zijn waarschijnlijk niet bepaald

afschaffers. Ik heb een flauw vermoeden, dat een hunner tot een onverbeterlijken dronkaard mag worden gerekend.

— De gevolgtrekking is misschien wat gewaagd! Kan er bijvoorbeeld niet een flesch whisky gebroken zijn?

— Ten eerste moet men, om een flesch te breken, haar toch eerst ter hand nemen en ten tweede, zou ik dan wel eenige fijne scherven hebben gevonden, terwijl in dat geval de plas ook veel grooter zou zijn geweest. Neen, ik ben er bijna zeker van, dat een der vluchtelingen onder den rit een hartigen teug heeft genomen en met dat goedje gemorst heeft op de bekleeding van mijn prachtige wagen, ik heb veel lust om den kerel daarvoor een extra pak ransel te geven.

— Waarvoor wij hem dan eerst zouden moeten hebben, merkte Charles droog op.

— Dat spreekt van zelf. En daar wij hem niet zullen krijgen, door hier in dit hotel op ons gemak te blijven zitten, zullen wij spoedig aan het werk gaan.

— Vanmiddag nog?

— Vanmiddag nog! En ik geloof dat het zaak is ons kwartier elders te vestigen, want wij zullen ons zeer waarschijnlijk moeten vermommen.

— Vooruit dan maar! Ik hunker van verlangen om aan het werk te gaan!

De beide vrienden begaven zich naar hun kamer.

Zij namen ieder een stevig gesloten valies uit een wandkast, gingen naar beneden en zeiden tot den portier, dien Raffles ook reeds sedert jaren kende, dat ze een kleinen tocht in den omtrek gingen maken.

Op straat gekomen, riep Raffles een huurauto aan en gaf den chauffeur het adres op van een zeer klein hotel in een der volkswijken.

— Wat wil je daar gaan doen? vroeg Charles, zoodra de auto zich in beweging had gezet.

— Ons vermommen!

— Maar ze zullen vreemd opzien, als daar twee deftig gekleede heeren hun intrek nemen.

— Dat is hun zaak! Maar ik zal den eigenaar in vertrouwen nemen, natuurlijk voor zoover ik dat noodig acht. Ik ken hem van vroeger als een vurig patriot, die het allesbehalve op de Ieren voorzien heeft.

— En wat gaan wij doen, als wij ons vermomd hebben?

— De drankhuizen afloopen!

— Geen zeer aangename bezigheid!

— Maar die toch volstrekt noodig is, als wij ons doel willen bereiken.

De auto had vrij spoedig het opgegeven adres bereikt en hield voor een klein onaanzienlijk logement stil.

De beide vrienden verdwenen zoo snel in de

vestibule, dat geen der voorbijgangers op hen gelet had.

Raffles gaf den eenigen kellner, dien de inrichting rijk was, bevel, den chauffeur te betalen en vroeg daarop den verblufften man, die niet wist wat hij van zulke deftige gasten moest denken, dadelijk naar den eigenaar, die spoedig kwam aandribben.

Mijnheer Johnson was een kort gezet man met een vervaarlijken buik en een dik rood hoofd, beplant met borstelige zwarte haren, en een uitdrukking op zijn gelaat, alsof hij ieder oogenblik van woede zou stikken, ofschoon hij inderdaad een zeer vreedzaam, ordelievend en braaf man was, die geen vlieg kwaad zou doen.

Nauwelijks had hij Raffles herkend, of hij riep verheugd uit:

— Zijt gij het, Mylord? Het is zeker wel al twee jaren geleden sedert gij mij de eer van een bezoek hebt gegund. Mag ik weten wat u tot mij voert?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, mijnheer Johnson. Waar kunnen wij ongestoord praten?

— Geheimen? vroeg de logementhouder lachend. Wel, laat ons dan maar naar mijn particulier kantoor gaan.

Met dribbelende pasjes ging hij de beide vrienden voor door een smalle gang, naar een soort opkamertje, dat op een kleinen, goed onderhouden tuin uitzag.

Hij sloot de deur zorgvuldig en noodigde de beide vrienden met een gebaar uit, om plaats te nemen.

Raffles vestigde zijn heldere oogen doordringend op het kleine mannetje en vroeg toen op den man af:

— Gij zijt immers een goed patriot, mijnheer Johnson?

— Dat zou ik meenen, Mylord! antwoordde de logementhouder, terwijl onmiddellijk een woedende trek op zijn gelaat verscheen.

— Gij zijt immers vóór wettigheid en orde?

— Dat spreekt toch vanzelf, mylord! Iedereen die tegen de wet zondigt is mijn verklaarde doodsvijand.

Over het scherp gesneden gelaat van Raffles vloog een minachtend spottend lachje, maar zijn stem klonk bedaard als altijd, toen hij hernam:

— Dat is zeer in u te prijzen, mijnheer Johnson! Gij zoudt mij dus helpen indien ik op het spoor was gekomen van een misdadigen aanslag tegen het gesteld gezag?

De kleine logementhouder vloog overeind en sloeg met zijn gebalde vuisten op zijn schrijftafel, zoodat de inktkoker opsprong en de pennen en potlooden een rondedans begonnen.

— Breng mij die schurken hier, Mylord, schreeuwde hij, en ik zal hen levend roosteren.

— De kwestie is juist, mijnheer Johnson, om hen te vinden! ging Raffles kalm door.

Alvorens ik dat gedaan heb, kan ik ze niet bij u brengen. Ziehier de zaak!

En in weinige woorden, zonder op bijzonderheden in te gaan, deelde Raffles den logementhouder, wiens zwarte oogjes woedend begonnen te fonkelen onder dit verhaal, een en ander van den beraamden aanslag mede.

— Maar gij moet het trouwens zelf reeds in de „Times” gelezen hebben, mijnheer Johnson, zoo eindigde Raffles zijn verhaal.

— Het zijn dus dezelfde ellendelingen die gij achtervolgt, Mylord? riep het kleine mannetje uit. Welnu, dan kunt gij in leven en dood over mij beschikken. Ik ben een goed schutter en ik kan met een geweer omgaan. Gij hebt slechts te bevelen en ik zal u blindelings gehoorzamen.

Glimlachend hief Raffles met een kalmeerend gebaar de hand op en zeide:

— Ik dank u zeer voor uw vriendelijk aanbod, mijnheer Johnson, maar ik mag dit werkelijk niet van u vergen. Het is veel minder wat ik u vraag.

— Dat is jammer, Mylord! Dat is jammer! zeide de kleine logementhouder teleurgesteld. Maar als het niet anders gaat — gij kunt over mij beschikken.

— Welnu, ik verlang niets anders, dan mij hier ongestoord te kunnen vermommen, mijnheer Johnson. Gij begrijpt, dat mijn zaak daarvoor zeer vergemakkelijkt zou worden. Ik kan als Lord Aberdeen onmogelijk overal door- dringen.

— Maar niets is gemakkelijker, Mylord! Gij kunt mijn eigen kamer krijgen, daar kan niemand u storen en gij kunt langs een achter- trap ongemerkt mijn hotel in- en uitgaan.

— Ik dank u voor uw aanbod en zal er gaarne gebruik van maken! hernam Raffles.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, Mylord, dan zal ik u naar het bedoelde vertrek brengen!

De beide mannen verlieten nu het kantoor en gingen den eigenaar na, die met haastige pasjes een smalle gang doorging.

Aan het eind van deze gang opende hij een deur en trad een eenvoudig gemeubeld vertrek binnen.

Hij liep deze kamer door en opende toen een tweede deur, die eveneens op de kleine gang uitkwam.

Bijna vlak voor de deur bevond zich het begin van een smalle ijzeren wenteltrap.

— Indien gij deze trap afgaat, Mylord, bereikt gij een kleine gang, die achter langs het logement loopt. Indien gij de deur, die gij daar ziet opent, bevindt gij u aan het uiteinde van een doodlopend steegje, dat gij slechts hebt te volgen om weder op de hoofdstraat uit te komen.

— Ik dank u, mijn waarde Johnson, zeide Raffles, en nu heb ik u niet anders te vragen, dan een flinken spiegel, dan zijn wij gereed.

Zonder te antwoorden verliet de logementhouder snel het vertrek en kwam eenige oogenblikken later terug, bijna bezwijkend onder het gewicht van een zwaren vergulden spiegel, dien hij op een klein kastje tegen den muur aan zette.

— Is er nog iets van uw orders, Mylord? vroeg hij.

— Ik dank u, mijn waarde Johnson!

— Dan zal ik u nu maar alleen laten! Ik hoop van harte, dat gij de schobbejakken zult kunnen ontdekken en straffen, die ons land in gevaar brengen! Als gij ze wilt hier halen, verzoek ik om de eer u daarbij te mogen helpen.

En met dit christelijk verzoek verliet de brave Johnson het vertrek.

Raffles sloot onmiddellijk de deur en begon het valies te ontpakken, waarin hij zijn ver- mopping had geborgen.

Brand volgde zijn voorbeeld.

HOOFDSTUK VI.

DE AAP VERSCHIJNT TEN TOONEELE.

Wie het vertrek thans zou zijn binnenge- treden, zou in de beide havelooze grondwerkers, die hij er zou aantreffen, onmogelijk de rijk gekleede, elegante edellieden van zooeven hebben herkend.

Raffles had een pruik met lang verward rood haar op, welke de uitdrukking van zijn gelaat

reeds geheel veranderde, terwijl Charles een pruik met kortgeknipt borstelig zwart haar had opgezet.

En het merkwaardige van deze twee vol- leerde tooneelspelers was, dat zij niet alleen hun uiterlijk vermomd hadden, maar zich ook onmiddellijk zoozeer vereenzelvigden met de

personen, die zij moesten voorstellen, dat ieder vreemdeling, die hen zag, gezworen zou hebben, dat zij reeds jaren lang hun brood met graven en grondwerken hadden verdiend.

Behoedzaam sloten zij hun eigen kleederen weg en begaven zich langs de smalle wenteltrap naar beneden.

Volgens de aanwijzingen van den logementhouder opende Raffles de vervelooze deur, die hij in de kleine gang vond en nu stonden beide vrienden aan het uiteinde van een slop, waar geen levende ziel te ontdekken viel, wat geen wonder was, daar het tusschen twee blinde muren liep en blijkbaar alleen diende om het personeel van het hotel gelegenheid te geven de inrichting binnen te gaan.

Zoodra zij de hoofdstraat bereikten, namen Raffles en Charles een slenterenden gang aan van twee werklozen, die naar een baantje zoeken.

Van tijd tot tijd bleven zij eens voor een uitstalkast staan, dan weer wijdden zij al hun aandacht aan een bakkerswinkel.

Zij drentelden ongemerkt naar de drukke volkswijken van de stad.

Het aantal drankhuizen, dat zij op hun weg tegenkwamen, nam toe.

Waar het mogelijk was, bleven de beide vrienden voor de ramen staan en wierpen een onderzoekenden blik over de groene horren, alsof zij een hunner kameraden zochten.

Eens kwam er een kroegbaas naar buiten, die op ruwen toon vroeg, wat de beide mannen daar moesten.

Raffles antwoordde niet veel, maar de weinige woorden, die hij met een onvervalscht cockney-accent uitsprak, terwijl hij tevens aanstalten maakte om zijn mouwen op te stroopen, waren meer dan voldoende, om den man in zijn schulp te doen kruipen en den aftocht te doen blazen.

Twee uren hadden de mannen reeds geloopt en waren hier en daar een drankhuis binnen gegaan, waar zij meestal slechts enkele minuten vertoefden.

Juist lang genoeg om zich te overtuigen, dat hunne aanwezigheid overbodig was en een onderzoek daar geen enkel resultaat zou opleveren.

Zij bevonden zich nu in een kleine, onaanzienlijke straat, aan weerszijden bezet met wrakke, bouwvallige huizen, zoodanig voorover hangend, dat men hier en daar den indruk kreeg, als rustten zij met de daken tegen elkaar.

Schreeuwende kinderen en scheldende vrouwen stonden op de stoepen, bezig met allerlei werk.

Het bleek al spoedig, dat zij hier in een van de drukste arbeidersbuurten van Birmingham geraakt waren.

— Het ziet er hier niet bepaald aantrekkelijk uit, Edward! fluisterde Brand, terwijl hij met tegenzin de duffe lucht opsnoof, die tusschen de huismuren opsteeg.

— Ik zal het niet tegenspreken, antwoordde Raffles, maar wij hebben nu geen keus. Wij zitten in het schuitje en moeten meevaren. Kijk, daar ginds is een drankhuis dat er als een waar misdadigershol uitziet.

— Maar, beste Edward, merkte Charles op, als ik mij niet vergis, hebben verschillende getuigen opgemerkt, dat de samenzweerders er als heeren uitzagen. Is het wel aan te nemen, dat zij zich in zulke smerige kroegen zullen ophouden?

— Ik wil wel aannemen, zeide Raffles, dat de raddraaiers zich als gentlemen hebben gekleed, misschien wel om de politie op een dwaalspoor te brengen. Maar je vergist je, als je meent, dat we hier geboren gentlemen voor ons hebben. Dat zijn de Indiërs zeker niet, en die zoek ik juist in de eerste plaats. Zij zijn waarlijk niet meer dan werktuigen geweest in de handen hunner lastgevers. En juist in dergelijke gemeene drankhuizen plegen zij op hun beurt weer afspraken te maken met allerlei duistere elementen.

— Zullen wij er binnen gaan?

— Welzeker. Ben je vermoeid?

— Nog geenszins. Maar ik bedenken, dat wij in deze buurt waarschijnlijk gelyocht zouden worden, als men onzen waren aard ontdekte.

— Dat gaat niet zoo gemakkelijk, zeide Raffles glimlachend. Wij zijn gewapend!

— Ik weet niet of ons dat veel zou baten. Er is zeker al een half uur voorbijgegaan, sedert ik een politieagent ontdekt heb.

De beide vrienden stonden nu voor het drankhuis.

Het was een klein, geel geschilderd huis, met twee kleine ramen, die te halver hoogte, van groene horren waren voorzien.

Raffles draaide zonder aarzelen de kruk van de deur om, en trad, door Charles gevolgd, binnen.

Er stond zulk een dikke rook in de vrij groote gelagkamer, dat de binnentredenden in de eerste oogenblikken volstrekt niets konden onderscheiden.

Maar spoedig waren hun oogen gewend aan iets, wat niet veel van een echten Londenschen mist verschilde.

Rechts van de deur bevond zich een lage, zinken toonbank, waarachter een man van reusachtigen lichaamsbouw stond, blijkbaar de eigenaar van het drankhuis.

Hij zelf hielp aan het verwekken van den zooeven genoemden mist mede, door toedoen van een reusachtige steenen pijp, die als

tusschen zijn vierkante machtige kaken zat vastgeschroefd.

Achter den waard bevond zich een rek met een aantal groezelige flesschen en glazen en naast hem stond een vat met een koolzuur-apparaat, waaruit hij onophoudelijk bierglazen vulde, die een spoeljongen naast hem telkens aanreikte.

Een soort kellner in een allersmerigst buis draafde voortdurend van de toonbank naar de vele tafeltjes heen en weer, die bijna alle bezet waren.

Door den rookmist heen ontwaarden Raffles en Brand het rossige schijnsel van een petroleumlamp en het dof geklots, dat uit het einde van het zaaltje naar hen overklonk, bewees hun, dat daarginds aan het edele biljartspel werd gedaan.

Brand stootte Raffles in de zijde en fluisterde aan zijn oor:

— Het ziet er niet bepaald aantrekkelijk uit, Edward!

— Dat kan ik ook niet zeggen!

— Zouden we hier lang blijven? Ik stik bijna van den rook!

— Beste jongen, we zijn hier nauwelijks, zeide Raffles op kalmen toon. Laten wij de zaak een weinig rooskleurig opvatten, wij hebben wel eens in erger omstandigheden verkeerd dan thans. Dat beetje rook zal ons niet hinderen. Geef mij tien minuten, en dan beloof ik je, dat wij weder op straat zullen staan.

Brand mompelde iets onverstaanbaars, dat niet bepaald op een gulle toestemming geleek, en de beide vrienden namen plaats aan een tafeltje, vrij dicht bij de deur.

Wegens het luide stemmenrumoer moest Raffles tot drie malen toe om den kellner roepen.

Ten slotte deed hij dit met zulk een stentorstem en op zulk een bevelenden toon, dat de kellner halsoverkop, struikelend over een paar beenen van bezoekers, op hem toe kwam en hem vroeg wat hij verlangde.

— Ik verlang om te beginnen, dat je komt als ik roep, jij duivelsche zwartrok, bromde Raffles woedend, en vervolgens wensch ik een glas ale.

De kellner zag Charles Brand aan en deze bestelde, hoewel met tegenzin, een glas whisky, hetgeen hij zich reeds bij voorbaat voornam, niet aan te raken.

Het bestelde werd gebracht.

En een blik op zijn glas was voor Charles voldoende, er zich met een huivering van af te wenden.

Wat Raffles betreft, diens maag scheen wel van caoutchouc gemaakt te zijn; hij sloeg het glas ale naar binnen, alsof het klaar water of wijn van de edelste soort geweest ware.

Toen trachtte hij door den rook heen de aanwezige mannen een voor een op te nemen, terwijl zijn scherp oor de brokstukken van de luidruchtig gevoerde gesprekken trachtte op te vangen.

Maar hij zag noch hoorde iets verdachts.

Negen minuten waren reeds verstreken.

Charles had reeds tersluiks eenige malen een blik op de groote klok boven de toonbank geworpen, die Raffles niet ontgaan was.

Reeds bracht hij zijn hand naar den zak om er een paar pence uit te halen, toen hij plotseling stokstijf bleef zitten.

Er was in het midden van het zaaltje een kleine ruzie ontstaan tusschen den kellner en een van de bezoekers.

— Houd je beenen dan bij je! schreeuwde de kellner, dan kan ik er ook niet over vallen!

— Ik heb mijn beenen bij mij gehouden, kwam een zonderling hooge stem met een vreemd accent uit den rookmist.

— Wat is dat nu, ging de kellner nijdig voort, ik kan toch niet over niemendal struikelen? Maar als het niet over je beenen is, dan heb ik weer bijna over dien vervloekten aap van jou mijn hals gebroken. Ik zal aan den baas vragen, je voortaan te verbieden dat monster hier mee te brengen.

De bezoeker mompelde nog iets, maar deed er verder het zwijgen toe.

De kellner ging brommend verder.

Een zwak geraas als van een rammelenden ketting trof het oor van den scherp toeluisterenden Raffles.

— Heb je dat gehoord, Charles? vroeg hij zacht.

— Ja, zeker, antwoordde deze fluisterend.

Raffles stond op en begaf zich naar de plek, waar de ruzie had plaats gehad.

Een paar minuten later keerde hij met een schitterenden blik in zijn oogen terug.

— Wel? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Een Indiër met een aap! antwoordde Raffles kortaf.

— En denk je, dat het juist onze Indiër en onze aap zijn? vroeg Charles.

— Dat denk ik, want ik wil aan het toeval geen grootere rol toekennen, dan het met mogelijkheid kan vervullen! Het zou wel zeer bijzonder zijn, wanneer juist in deze stad en in deze wijk een Indiër met een aap werd aange troffen, die iemand anders is, dan de man, dien wij zoeken.

— Wat denk je te doen?

— Hem na te gaan, natuurlijk!

— Is hij alleen?

— Neen, zijn bruine kameraad zit naast hem!

— Hebben ze je gezien?

— Dat geloof ik niet, want ik ben voortdurend achter hen gebleven.

— Kunnen wij niet buiten wachten, Edward, want ik verzeker je, dat ik het hier niet veel langer zal kunnen uithouden. Mijn keel voelt aan als leder.

— Zooals je wilt, zeide Raffles, die zich hier scheen te gevoelen als een visch in het water. Maar dan hoop ik voor onze zaak, dat deze kroeg geen tweeden uitgang in een steeg heeft. Ik ken den waard in het geheel niet, en ik weet dus heelemaal niet, of hij geen medeplichtige is van dien bruinen schurk. Wij zullen het eens gaan zien!

Hij betaalde den kellner en verliet met Charles het drankhuis.

— Blijf hier wachten, beval de Grootte Onbekende, dan zal ik de situatie eens gaan opnemen.

Hij liep snel tot aan de volgende zijstraat, sloeg die in en had zich spoedig overtuigd, dat het drankhuis geen achteruitgang had, daar het aan de achterzijde grensde aan den muur van een groote fabriek.

Hij deelde het resultaat van zijn onderzoek aan Charles mede, en nu wachtten de beide mannen geduldig op hun prooi.

Hun geduld zou spoediger beloond worden, dan zij verwachtten.

Nog geen twintig minuten waren verstreken, of de deur van het drankhuis ging open en twee Indiërs traden naar buiten.

De eene had een vrij grooten aap met een buitengewoon schrandere uiterlijk aan een ketting vast.

Men scheen den man in deze buurt te kennen, want geen der voorbijgangers sloeg acht op hem en het dier, dat hij medevoerde.

Zonder een blik te slaan op de beide gewaande grondwerkers, die schuin over het drankhuis hadden postgevat, liepen de beide Indiërs snel de straat uit, gevolgd door Raffles en Brand die hen geen oogenblik uit het oog verloren, daarbij zorg dragende, hun achterdocht niet gaande te maken.

De beide Indiërs gingen de geheele stad door en traden eindelijk een eethuis binnen.

Dit herinnerde de beide vrienden er aan, dat zij zelf nog niets genuttigd hadden.

Zij keken om zich heen en hadden spoedig een klein eethuis ontdekt, schuin tegenover dat waar de beide Indiërs waren binnen gegaan.

Zij zetten zich aan het raam en gebruikten een stevigen maaltijd, waarbij zij de deur van het tegenover gelegen café geen oogenblik uit het oog verloren.

Juist waren zij gereed en hadden zij hun vertering betaald, of de twee Indiërs verlieten het eethuis.

Weer begon de achtervolging.

Zachtjes begon de avond te dalen.

De beide mannen, waarvan de een nog steeds den aap aan den ketting vasthield, bereikten

nu de laatste huizen van de stad.

Voor hen strekte zich de weg naar Leicester uit, die aan weerszijden met dikke boomen beplant was, en op dit oogenblik van den dag bijna geheel verlaten.

Raffles bleef nu een oogenblik stilstaan en scheen na te denken.

Charles wachtte kalm af wat zijn vriend besluiten zou.

Eindelijk zeide Raffles:

— In de stad hebben zij ons niet kunnen opmerken, maar ik vrees, dat wij hier gevaar lopen ontdekt te worden.

— Laten wij achter de boomen blijven! raadde Charles aan.

— Er zal wel niet anders op overschieten. Ik wil en zal weten, waar die twee geheimzinnige mannen nu heengaan. Kom Charles, op marsch.

Weer begon de achtervolging.

Anderhalf uur hadden de mannen geloopt, toen zij het kleine gehucht Colshill bereikt hadden.

De streek is hier zeer verlaten en een onrustig gevoel, waarvan hij zich echter volstrekt den aard niet kon verklaren, begon Charles te drukken.

De beide Indiërs hadden geen oogenblik omgezien en toch scheen het hem toe, alsof zij wisten, dat zij achtervolgd werden.

Ofschoon het nog niet geheel donker was, konden de beide vrienden thans nauwelijks tien meter voor zich uitzien.

Op eenigen afstand van Colshill sloegen de beide Indiërs een smal sintelpad in, dat zij volgde, tot zij een huis bereikt hadden, waarvan de omtrek flauw in de steeds dichter wordende duisternis opdoemde.

En daarna verdwenen de beide Indiërs plotseling alsof zij door den grond gezonken waren.

De beide vrienden keken eikander aan en daarna wierpen zij een blik om zich heen.

Het vredige landschap was bijna geheel in duister gehuld. Niets was er om hen heen te zien, dan de dampende weilanden, zacht door de opkomende maan bestraald en voor hen het huis, dat er uitzag als een vreedzame boerderij.

Uit den schoorsteen op het schuine dak kronkelde een blauw rookwolkje omhoog.

Het huis lag daar zoo vreedzaam, dat Raffles een oogenblik meende zich vergist te hebben en dat de Indiërs niet degenen waren, voor wie hij hen aanzag.

— Maar waarom waren de mannen dan zoo plotseling verdwenen? vroeg hij zich af.

Er lag een vastberaden trek om zijn dunne lippen, toen hij tot Brand zeide, die met een ongerusten blik om zich heen keek:

— Vooruit, Charles. Wij moeten weten, waaraan wij ons te houden hebben.

HOOFDSTUK VII.

DE STALEN KAMER.

Over den smallen grasband, aan weerszijden van het sintelpad loopend, bereikten de beide vrienden het eenzame huis.

Niet het minste geluid deed zich hooren.

Niets dan het ruischen van den avondwind door de takken van twee hooge populieren, die aan weerszijden van de groenbeschilderde voordeur stonden.

En niet alleen geen geluid, ook geen licht!

Niet het flauwste lichtschijnsel drong door de groene luiken voor de ramen gelijkvloers.

Raffles bleef staan en wierp een blik in het rond, terwijl Brand zich vergewiste, dat zijn revolvers zich op hun plaats bevonden.

— Een wonderlijk huis! mompelde Raffles.

— Ik vind die twee Indiërs nog wel zoo wonderlijk, fluisterde Brand. Waar zouden die schurken zoo eensklaps gebleven zijn?

— Zij moeten hier binnen zijn gegaan, daar zij niet in den grond gezakt of in de lucht opgelost kunnen zijn. Kom, wij zullen eens om het huis heen loopen.

Zoo zacht mogelijk loopend begonnen de beide vrienden hun onderzoekingstocht.

Het huis lag op een klein erf.

Links bevond zich een kleine loods, of een schuur, waarvan de deur gesloten bleek te zijn.

— En wel op een zeer soliede wijze gesloten! zeide Raffles, terwijl hij een blik wierp op de zware ijzeren bouten. Ik heb nooit geweten dat de Engelsche boeren hun schuren op deze wijze afsloten.

Plotseling spitste hij het oor en greep Charles bij den arm.

— Wat er is! vroeg deze, wiens zenuwen tot het uiterste gespannen waren, door de zonderlinge, angstaanjagende stilte op deze eenzame plek en de onverklaarbare verdwijning van de beide Indiërs.

— Hoor je niets? vroeg Raffles zacht.

Brand luisterde scherp toe.

Een zacht gonzend geluid als van een verre machine drong tot hem door.

Tevens scheen het hem toe, alsof de grond onder zijn voeten onophoudelijk, ofschoon bijna onmerkbaar, schudde.

— Het wordt steeds wonderlijker! bromde Raffles. Nu, wij zullen spoedig het onze ervan hebben.

De beide vrienden vervolgden hun tocht om het huis heen en bereikten een tweede schuur.

Hiervan week de deur bij de eerste aanraking. Raffles wierp een blik naar binnen.

In de donkere ruimte zag hij eenige gereedschappen en een vrij lange ladder staan.

Hij wenkte Charles, die hem dadelijk begreep.

Zij namen de ladder samen op en droegen haar naar de achterzijde van het huis, dat slechts twee vensters had, welke eveneens zorgvuldig met groene luiken gesloten waren.

— Zou dit huis dan geheel onbewoond zijn? fluisterde Brand nauwelijks hoorbaar.

— Dat is onmogelijk! zeide Raffles kortaf. Het geruisch dat wij zooeven vernomen hebben, is van een machine afkomstig.

— Van welke machine dan?

— Dat weet ik niet, en omdat ik het weten wil, zullen wij hier binnen gaan.

— Maar de voordeur was op slot en men zal ons dadelijk hooren, als wij die trachten open te maken, verondersteld, dat er zich hier iemand in dit vreemde huis bevindt.

— Daarom zullen wij dan ook door het dak naar binnen gaan! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij op de ladder wees. Help mij maar eens even.

De beide vrienden richtten de ladder op en zetten haar tegen den achtermuur van het huis aan.

De bovenzijde reikte nu tot bijna aan de dakgoot.

Raffles was de eerste die naar boven klom.

Charles volgde hem, en spoedig zaten beiden in de dakgoot.

Zij kropen nu beiden over het dak heen naar de voorzijde, waar het scherpe oog van Raffles reeds aanstonds een luik had ontdekt.

Wanneer zij zich echter de moeite hadden gegeven, nog een blik achter zich te slaan, dan zouden zij ontdekt hebben, dat de ladder spoorloos verdwenen was.

Het luik bevond zich op slechts eenige voeten boven de dakgoot en het viel Raffles met behulp van de werktuigen, die hij bij zich had gestoken, zeer gemakkelijk het te openen.

Zonder eenig gerucht daalden de beide mannen door het luik af.

Zij bevonden zich op een geheel ledigen zolder, die nog naar het hooi rook, hetwelk er opgestapeld was geweest.

Raffles ontstak zijn zaklantaarn.

Spoedig had hij een luik ontdekt in een hoek van den zolder, wat zonder moeite te openen was.

In het heldere licht was het boven einde van een houten trap zichtbaar.

En nog altijd geen gerucht!

Niet de minste schijn van leven in dit spookachtig stille huis, waarin zich toch minstens drie levende wezens moesten bevinden!

En geen licht!

Niet het flauwste schijnsel, noch door een deurreet, noch door een versterker.

Het begon Charles, die niet over de stalen zenuwen van zijn vriend beschikte, wonderlijk te moede te worden.

Hij hield zijn revolver krampachtig omkneld, terwijl Raffles hem op de smalle houten trap voorging.

De trap kraakte flauwtjes onder hun schreden, maar dat was ook het eenige geluid, dat zich in het stille huis deed hooren.

Zij kwam uit in een vrij goed gemeubeld boerenvertrek.

Raffles doofde zijn lantaarn en beval Charles hetzelfde te doen.

Zij bevonden zich nu op de eerste verdieping en door de vensters viel het flauwe schijnsel van de maan.

Raffles liep snel op een der ramen toe en wierp een blik op het erf.

En terwijl hij dit deed, kwam het hem voor alsof een groote schaduw zeer snel van het hek bij den ingang naar een der zware olmen die op het erf stonden, vloog.

Brand had het ook gezien en zijn hart begon sneller te kloppen.

— Wat gebeurt hier toch? fluisterde de jonge man heesch, terwijl hij den arm van zijn vriend greep.

Deze wendde langzaam zijn door de maan helder beschenen gelaat naar Brand toe.

De jongste keek zijn vriend recht in de oogen en in zijn kouden, onwrikbaren blik, die slechts van ernstige vastberadenheid getuigde, vond hij dadelijk zijn eigen kalmte terug.

Even gevoelde hij een brandende schaamte over zijn vrees.

Raffles, die in de ziel van zijn vriend lezen kon als in een boek, glimlachte flauwtjes en wist, dat hij geen woord meer behoefde te zeggen om den moed van zijn metgezel aan te wakkeren.

— Wat dit voor een huis is, weet ik nu nog niet, merkte Raffles op kalmen toon op, maar dat zullen wij aanstonds weten! Nu de lantaarns maar weer aan, maar eerst zullen wij die deur daar ginds openen, die wel op een gang zal uitkomen. Raffles vond in het flauwe schijnsel van de maan zijn weg naar de deur en opende haar. Charles was hem gevolgd, maar niet dan aarzelend.

Een onverklaarbaar drukkend gevoel had zich van hem meester gemaakt.

De vrees voor een naderend maar ontastbaar gevaar woog loodzwaar op zijn hersens.

En toch was alles doodstil in dit wonderlijke huis!

Maar juist die stilte, die onnatuurlijk was, zoo meende hij, joeg hem een schrik aan, die hem anders geheel vreemd was.

De beide vrienden bevonden zich nu in een tamelijk breede gang.

Het was er stikdonker en zij waren dus genoodzaakt, hun zaklantaarns weder te doen gloeien. Bij het heldere licht, dat zij verspreidden, liepen zij de gang ten einde en bereikten nu de trap, die naar beneden voerde.

Raffles boog zich behoedzaam over de leuning heen en hield zijn lantaarn voor zich, ten einde de gang gelijkvloers te belichten.

— Geen geluid — en geen beweging! mompelde hij, nu zelf, ondanks zijn stoutmoedigheid aangegrepen door een zonderling gevoel, welks aard hij zich niet vermocht te verklaren. Maar aanstonds vermande hij zich.

Hij zette den voet op de eerste trede en wenkte Charles hem te volgen.

Zonder eenig geluid te maken daalden de beide mannen de trap af.

Zoo bereikten zij de vestibule van het eenzame huis.

Een ruizelende stilte vervulde de ruime hall.

Raffles keek aandachtig om zich heen. Hij had zijn revolver uit den zak genomen en klemde de kolf krampachtig in de rechtervuist. Charles volgde als instinctmatig zijn voorbeeld.

Ter weerszijden van de groote vestibule bevonden zich eenige deuren.

Raffles opende ze stil een voor een, zorg dragende, zich steeds door zijn trouwe revolver te doen voorafgaan.

Zij kwamen uit op geheel verlaten kamers, die vredig schenen te sluimeren onder het licht van de maan.

Maar aan het eind van de hal bevond zich een grijs geschilderde deur, die op slot bleek te zijn.

Onverstoorbaar haalde Raffles zijn bos loopers te voorschijn en binnen enkele tellen had hij de deur geopend.

Voor de twee mannen gaapte een donkere ruimte.

— Een kelder! fluisterde Charles.

— Wij zullen hem eens onderzoeken, zeide Raffles kalm.

— Maar kunnen de kerels in dien tijd niet vluchten?

— Dat geloof ik niet! Alles is hier zoo stil, dat wij dat zouden moeten hooren — en bovendien geloof ik juist, dat wij onze mannen hier beneden moeten zoeken!

Raffles begon onhoorbaar de trap af te dalen en Charles volgde hem op den voet.

Nog nooit had hij zijn hart zoo hevig voelen kloppen als nu! Hij vreesde geen zichtbaar

gevaar, maar deze zenuwmoordende stilte, die de vreeselijkste verschrikkingen in haar schoot kon bergen, deed hem het zweet op het voorhoofd komen.

De beide mannen daalden twintig treden af. De lucht werd bedompt en zwaar. Eindelijk bereikten zij den bodem van den kelder.

Het was een vrij groote ruimte, met stoepsteen bekleed.

Aan het einde bevond zich een groote deur. Raffles trad er onverschrokken op toe, en trachtte haar te openen.

De deur draaide met een zacht gepiep, dat Charles een koude rilling over de huid deed loopen, op haar hengsels. Het ging zeer moeilijk, wat niet te verwonderen was, want de deur was geheel van staal vervaardigd.

— Ik denk dat de bandieten hier hun schatkamer hebben, mompelde Raffles.

— En die zouden ze openlaten! vroeg Brand op ongeloovigen toon.

— Als zij er binnen zijn — waarom niet? Houd je revolver gereed! Nu gaat het er op of er onder!

Hij trok de deur geheel open, hield zijn lantaarn voor zich uit, en trad het kleine vertrek binnen, dat hij voor zich zag.

Brand volgde hem en wierp ondanks zich zelf een nieuwsgierigen blik in het rond.

Het vertrek waar zij zich nu bevonden was ongeveer twee meter in het vierkant groot, en iets meer dan twee en een halven meter hoog.

De wanden hadden een zonderlingen glans en voelden glad en hard aan.

— Wat duivel, met welk doel..... mompelde Raffles verbaasd.

Maar hij voleindigde den zin niet.

Een heldere slag, die het huis scheen te doen trillen en hun zelf met ontzettend geweld in de ooren dreunde, deed hen beiden tegelijk omzien.

De deur was in het slot gevallen!

Met een schreeuw vloog Raffles er op toe.

Als bezeten rukte hij aan de stalen kruk — drie, vier schoten loste hij door het slot..... tevergeefs.....

Maar buiten, in den kelder, klonk een luid, waanzinnig gelach, dat Charles het bloed in de aderen deed stollen.

De twee vrienden keken elkaar aan.

Raffles streek zich langzaam met de hand over het voorhoofd.

— Ik geloof..... dat wij niet beter verdienen, beste kerel! Het was zeer onvoorzichtig van ons, hier binnen te gaan, zonder voorzorgsmaatregelen te nemen.

Charles antwoordde niet. Hij liep zwijgend door het kleine vertrek, dat hun gevangenis was geworden.

Hij tastte langs de wanden en riep plotse-

ling uit:

— De muren zijn van staal!

— Van staal? kreet Raffles. Waartoe dient dat?

Hij streek met de hand langs de wanden. Zij waren inderdaad van het hardste staal gemaakt!

En geen reet, geen scheur, hoe klein ook! Vier gladde wanden, alleen verbroken door de deur, die zwaar als de deur van een safe was. Zelfs de bodem van de kamer bleek van matglimmend staal te zijn!

Plotseling bukte Raffles zich en wreef met zijn hand over den grond.

Hij bekeek zijn vingers en richtte zich langzaam weer op.

Zijn gelaat zag zeer bleek.

— Weet je wat ik hier heb gevonden, Brand? vroeg hij heesch.

— Nu?

— Een soort buskruit van hevige springkracht, turpiniet of meliniet!

— Wat! Zouden de schurken ons in de lucht willen doen vliegen! schreeuwde Charles vol afschuw.

— Was het dat maar! hernam Raffles op drogen toon. Ik vrees, dat het nog veel erger is! De ellendelingen hebben ons natuurlijk overal gehoord en ons hier zien binnen gaan..... en het lot dat zij ons bereiden — het tart de stoutste verbeelding om het te bedenken!

— Wat bedoel je toch, Edward! kreet Charles. Wat is dit dan toch voor een kamer?

— Het is een reusachtige recipient, waar de springstof om voor het gebruik gereed te worden gemaakt, aan een buitengewone groote hitte wordt blootgesteld.....

Charles verbleekte op vreeselijke wijze en keek Raffles met starende oogen aan.

— Heb je nog niets gemerkt, vroeg de Groote Onbekende, heesch fluisterend.

— Ja..... ik zou zeggen..... dat het warmer wordt!

Raffles legde zijn hand tegen den wand en knikte ernstig met het hoofd.

— Ja, mompelde hij. Zij stoken de vuren op. De wand is al zeer warm!

— Maar dan moeten wij toch iets doen, Edward! schreeuwde Brand wanhopig. Wij kunnen ons toch niet levend laten verbranden door die beesten! Weet je dan geen redmiddel?

Raffles haalde somber de schouders op.

— Wij zijn verplicht ons leven zoo duur mogelijk te verkoopen, zeide hij, maar ik vrees, beste Charles, dat wij hier ons laatste avontuur beleefd hebben.

De jonge man wrong wanhopig de handen — hij was nog zoo jong — en kon nog niet van het schoone leven scheiden.

Hij wankelde achteruit, tot hij tegen een van de stalen wanden leunde.

En gillend klonk het van zijn lippen:

— De muur is gloeiend heet, Edward!

Inderdaad begon de hitte in het stalen vertrek langzaam maar gestadig toe te nemen.

De slapen van de beide mannen bonsden het leek hun alsof er een looden gewicht op hun hoofd drukte.

Met een vastberaden gebaar nam Raffles zijn bos loopers en trad op de deur toe.

Een voor een probeerde hij de dunne stalen werktuigjes op het vlak, een voor een braken zij af, of werden zij op andere wijze onbruikbaar gemaakt.

De laatste die hij geprobeerd had, brak in het slot af en ondanks al zijn pogingen, kon hij het werktuigje er niet meer uit halen.

Hij wankelde met de hand voor de oogen achteruit en zocht de hand van zijn vriend. Zijn stem klonk heesch, toen hij zeide:

— Charles, kun je mij dit vreeselijke ver-
geven?

— Stil, Edward, zeg dat niet! kreet Brand, het is altijd mijn hartewensch geweest, denzelfden dood met jou te deelen. Welnu als wij moeten sterven, laat het dan zijn.

De hitte werd ondragelijk.

De keel van de beide mannen voelde aan als was zij van leder.

Het viel hun bijna onmogelijk een woord te spreken.

Hun slapen klopten als hamers, en zij begonnen een bloedrooden nevel voor hun oogen te zien, die op vreeselijke wijze in hun hoofd brandde.

De zolen van hun schoenen schroelden en de stank van het leder verspreidde zich door de kleine ruimte.

Charles wilde zich op den vloer uitstrekken, maar vloog dadelijk met een kreet van pijn weer overeind.

Een stuk van de huid zijner hand, waarmede hij in aanraking met den vloer was geweest, was daaraan blijven kleven.

Er kwam een waanzinnige uitdrukking in de oogen van den jongen man.

Plotseling trad hij op Raffles toe en omhelsde hem onstuimig.

— Vaarwel, Edward, kreunde hij.

Plotseling werd hun aandacht getrokken door een flauwen knap op verren afstand, onmiddellijk gevolgd door twee, drie andere!

Een straal van hoop blonk in de oogen der beide ongelukkigen.

— Dat waren schoten! riep Raffles. Misschien is daar de politie!

Nauwelijks had hij dit gezegd of een daverende bons op de deur deed hen verheugd opschrikken.

— Wie is daar? schreeuwde hij zoo hard hij nog kon.

— Ik ben het, mylord. Uw chauffeur Henderson!

— De brave kerel, zeide Raffles, terwijl hij de armen om den halfbewusteloozen Charles sloeg, teneinde hem voor vallen te behoeden.

Met dreunend geweld klonken de mokerslagen op het slot van de deur.

Blijkbaar spande de brave chauffeur alle krachten in om het slot te verbrijzelen, en Raffles stelde zich den reus voor, hoe hij, wijdbeens staande, met de geweldige kracht van zijn gespierde armen den moker zwaaide.

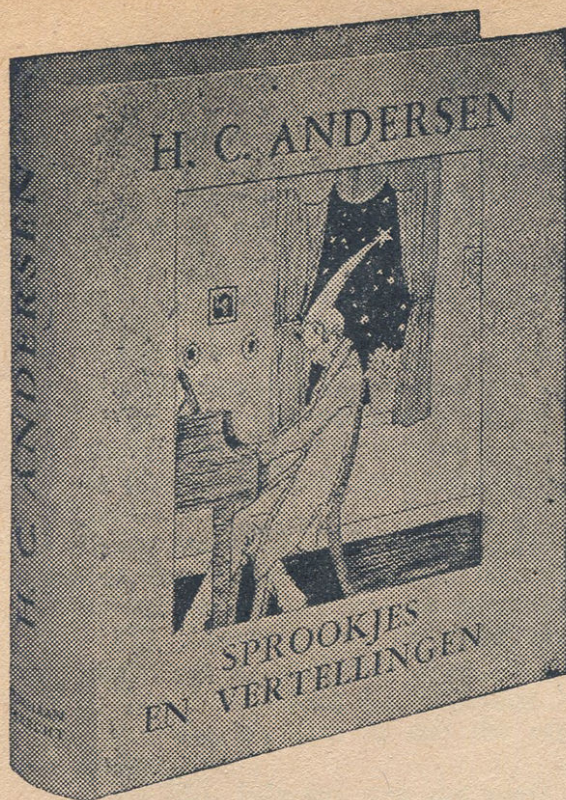
Na tien slagen begon het slot te kraken, en bij den vijftienden slag vloog de deur met geweld open — Henderson had den schoot van het slot stukgebeukt!

Met een kreet van namelooze vreugde viel Charles in de armen van den braven kerel.

Wat Raffles betreft, in zijn donkere grijze oogen las Henderson een taal, die hem meer zeide, dan alle vriendschapsbetuigingen.

— En wat heb je met de schurken gedaan, James? vroeg de Groote Onbekende.

— Drie van de vier zullen nooit meer dat grapje met de stalen kamer uithalen, mylord. De vierde is helaas hard weggelopen, maar ik heb hem aangeschoten en hij zal morgen wel gearresteerd worden en nu moet ik u nog om vergeving vragen, dat ik tegen uw bevelen gehandeld heb, maar ik was ongerust — en heb u van Londen af geen oogenblik uit het oog verloren.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

